

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா
உள் நாடு ரூ. 7 8 0
புற நாடு ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—
“வெள்ளாள் தெரு,
புரகைபாக்கம் சென்னை.

Vol 4.]

1931 (ஸ்ரீ) நவம்பர் மீ 19௨

[No. 46

பொருளடக்கம்.

| | | | |
|---|-----|--|-----|
| 1. தலைவக்கம் (Leader) | 901 | 6. யாப்பிலக்கணம் (கொச்சகக் கலிப்பா) | 918 |
| 2. சிதம்பரதேவர் சரிதம்; Dr. V. S. அருணாசலம்பிள்ளை | 908 | 7. சந்திரபுராணமும் சங்கதனங்களும் பண்டிதர் S. R. திம்ம்பா ஐயர் | 915 |
| 3. நவராத்திரி—(நர் காடகம்) K. N. சுந்தரேசன் B.A. (Hons) | 905 | 8. கம்பபாராமணம் (குடிப்படலம்) T. N. சேஷாசலம் B.A., B.L. | 917 |
| 4. களவியற் காரிகை S. சுவையாபுரிப்பிள்ளை B.A., B.L. | 908 | 9. மதிப்புரை—(உடற்பயிற்சி. காட்டுக்கல்வி) | 919 |
| 5. ஞானாமணி - (தூதுவிடு சருக்கம் 20—30) K. இராமாச்சம்மாஜர் B.A. | 911 | 10. வர்த்தமானம். | 919 |

கலாநிலயம்

நல்லாள் நகை. 3.

இனி, வேண்டியபண்டங்களெல்லாம் பொலிந்தாரற்று
 நென், பணமாக மாறிப் பயின்றாலன்றி அரசியலதி
 காரங்கள் நடப்பதென்பது பெரு நலிவார் பலர். வர்த்த
 தகத்திற்கு உரைத்த மறுபொழியே இதற்கும் உரைக்க
 லாம். அரசியல்திகாரிகள் இல்லாமையால் ஒன்றும்
 அனர்த்தமில்லை ஆட்சிமுறைகளும் அவைகளைச் செறு
 த்தும் அதிகாரிகளும் சேர்ந்து செய்கின்ற அநர்த்தத்
 தைவிட வினையக்கடியவை யாவையென யாரோது
 சிந்தித்ததுண்டோ. குழுகள் வேண்டுவது ஓர் அரசனே
 யொழிய அவனமைக்கும் முறைகளும் அம்முறைக
 ளைச் செறுத்தும் அதிகாரிகளும் எல்லாம் வாழ்மை
 யும் கருணையும் உடையோனொருவன் திருவருளை
 முன்னிட்டுத் தன் நாட்டைக் காப்பதற்கென்று சென்
 கோலேந்திச் சிம்மாசன மேறியவுடன், பரிதிமுன்
 பணியும் இருந்தும் என, பசியும் பிணியும் பகையும்
 அழியாமையும் எல்லாம் தாமே இருந்தவிடந்தெரியா
 மல் மறைந்துபோம். சான்றவரைய வோர் அரசன்
 இருக்கவேண்டிய தென்றேயன்றி யவன் இயற்ற
 வேண்டிய தெரன்றமில்லை. சட்ட முறைகளையும்,
 ‘இலக்கா’க்களையும் ஏற்படுத்தி உத்தியோகம் புரியத்
 தலைப்பட்டவுடன் அரசாட்சி அவலமாயிற்றென்ப
 தைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். இப்பொழுது கருதிப்
 பாராட்டப் பெறுகின்ற எல்லாக் கொள்கைகளுக்கும்
 தலைமாறாக நாம் இவ்வாறு உலகம் மலைய உரைக்கின்
 ரோமென அஞ்சவேண்டா.

இன்றைக்கே (போலீஸ் இலாகா)வை பெல்லாம்
 மூடிவிட்டும். ஒன்றாக் குடிக்கெட்டுப் போகாது. இப்
 பொழுது நடைபெறுகின்றதைவிடக் கொலை கொள்
 ளை களவு முதலியவைகள் அப்பொழுது அதிகமாய்
 கிடமென்ற பயமெல்லாம் பொய். பலபடிக்குறைந்தே

யிருக்கும் என்றாலும் அதன் காரணத்தை ஊக்கித்
 தக்க உலகஅடிப்படை இல்லாதார் மிகச் சிலர். இப்
 போலீஸாருக்குப் பக்கத்துணியாகிய மாலுண்டீர்ட்
 மும் சிறைச்சாலையும் இதுகூறும் குற்றவாளி ஒருவனை
 யேயும் திருத்தியதுண்டென்று சினைக்கவும் ஒண்ணு
 மோ! இக் காரண சேவகர்களும் அதிகாரிகளும் அவர்
 கையாளும் கருவிகளும் இல்லையாயின் பொருளும் உயி
 ரும் நிச்சயமின்றி நிலைதடுமற்றமே என்று அலமந்து
 பலர் திகைப்பாரெனின் அதற்குமாட்ட இயற்கையும்
 மாணத சாத்திரமும் உலகநடையுண்மைகளும் அறி
 யாமையே காரண மாதல்வேண்டும். இவ்விடயங்க
 ளின் விரிவை, “பொன்னெழுத்தால் பொறிக்கலா
 மோ” அனைய பண்டைத் தலைவக்கங்கள் பலவற்றிற்
 காணலாம்.

இப்படியே, வழக்குமன்றங்களும் அவைகளைச்
 சூழ்ந்து மொய்த்திருக்கும் பரிவாரங்களும் இருப்ப
 தனிணும் இல்லாதொழிவதால் நாம் பெற்றிருப்ப நலக்
 கள் மிகப் பெரியதே. வஞ்சனையும் பொய்யும் விரோத
 மும் முற்றறச் செல்லக்கடிய இடங்கள் இந்தக்
 “கோட்டுக்களே” என்பதைத் தோவதற்கு அடையுமும்
 பகுத்தறிவும் மிகச்சிறிதே வேண்டும். இவ்விடயம்
 “விளம்பிழை வெட்கக்கேடு” என்னும் வரிசையில்
 வந்துள்ள தலைவக்கங்களில் அடங்கி யிருக்கின்றன.
 இவையெல்லாம் போகட்டும், ‘கல்வி இலாகா’ இல்லா
 மல் என் செய்வது, என்னத் திறக்கிவதும் மெய்யை
 மறந்த செய்நியைன்றி வேறறும். இன்றைக்கே, சர்வ
 கலாசாலைக் கட்டிடங்கள் முதல் ஆரம்பப்பாடசாலை
 கள் வரையில் எல்லாம் மூடப்பட்டும்; நான்க்கே
 சனங்களுக்குள் உண்மையான கல்வியும் அறிவும் பா
 வத் தலைப்படும். இதனை ஊகித்துள்ளவதற்கும் சிறிது

பகுத்தறிவும் உலக அதுபவமும் வேண்டும். முன்னைய பல தலையங்கங்களிலுள்ள உண்மையை விளக்கியிருக்கின்றோம். இவ்வாறே ஒவ்வொரு இலாகாவையும் இருக்குமிடத்தேரியாமல் போக்கப் போக்க எஞ்சி நிற்பது மேன்மேலும் நன்மையேயன்றிக் கேடொன்றும் விளைவதென்றும் உண்மையை உறுதியாய் உட்கொள்வதற்கு வேண்டிய அறிவினது விளக்கமே மாந்தருக்கு இன்று முதன்மையாக வேண்டப்பட்டு நிற்கின்றது. ஆட்சி அதிகார அங்கங்களெல்லாம் பண்நடமாட்டத்தை இன்றியமையாததாகக் கி, அத்தனைத் தொடர்ந்து தோன்றக் கேடுகளைப் பெருக்குவதேயன்றி அவை செய்யுங்கருமம்வேறு இல்லை. வர்த்தக முறைகளின் சுருமமும் அண்ணதே.

வறுமை ஒருபுறமும் வஞ்சனைமுறுபுறமும் வளர்வதற்குக்காரணம் பணமென்பதைச் சிந்தையிற் கொள்ளாத வேலோடு, பணத்தின் நடமாட்டம் மனிதவாழ்க்கைக்கு எவ்வீதத்தினும் இன்றியமையாததென்பதைப்பெய்தெள்ளிதின் தோர்ந்து, அப்பணத்தொண்டு பசில்வதெல்லாம் மனிதரைப் பாழாக்கிக் கொடியாக்கும் புண்மையும் உணர்ந்தவுடன் இவ்வுலகம் தான் இழந்திருந்த மேன்மைகளை மீண்டும் எய்தத் துவக்கிவிட்டதெனக் கருதப்படுவதே தக்கது. பணக்கொடி பறக்கப் பறக்க மறவியன் அதுள்ளிழலில் மனிதர் இன்று எல்லாத்திசைகளிலும் எத்துனை வருந்தமுற்று வாடுகின்றாக்க கொன்பதைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றோமே. பணத்தொடுபயிலும் இவ்வுலகம் பசிபெருந்துப் பசிக்கின்றது. பசியாது உண்ணவல்லார நகைகள் பல வற்றால் நகைகின்றனர். இவ் விருதித்தோரில் யாரே அதிகமும் இரங்குத்தருகியவர் என்று தேர்தலருமை. ஆம்! இப்படியே சொல்லீவந்தால் சோற்றுக்கு என் செய்வது என்னும் சிந்தனை புரூது சிலரை அழைக்கும் என்பதை யாம் மறக்கவில்லை. இவ்வுலகில் எண்ணிறத்தோர் உண்டிருந்து முடிவதே வாழ்க்கை யின் சுருமமென்று உழல்கின்றாரானும் ஈட்டும் பணமனைத்தும் அவ்வுணவிறக்க வேண்டப்பாலதே என்பதைப்பும் அதனயலில் சற்றே ஆழ்ந்து நோக்குதல் அவசியம். எவ்வீத நன்மைக்கும் எவ்வீத இன்பத்திற்கும் அவ்வவற்றிற்குரிய பண்டங்கள்போதும், தீமைக்குத் துன்பத்திற்குமேயன்றி மற்றெத்தரும் பணம்பக்கத்தடுகையன்று. நேரான வாழ்க்கைமுறையமைந்தகாட்டில் மக்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களெல்லாம் சில மட்டத்தை சார்ந்தளிக்கக் கரத்திருக்கின்றார். மக்களாயினோர் அவைகளைச் சென்று திரட்டிக் கொள்வதல் லால் வேறோர் வருத்தம் வேண்டியதில்லை. கொள்வாரிலானமையால் கொடுப்பாரும், கள்வாரிலானமையால் காவலும் இல்லாக் கோசல நாட்டின்கண்,

கதிர்படு வயலினுள்ள கடிக்கழற் பொழியினுள்ள முதிர்வல மாந்தினுள்ள முறிவைகள் புயலினுள்ள பதிபடு கொடியினுள்ள படிவளர் குழியினுள்ள மதுவள மலரிற்கொள்ளும் வண்டென மள்ளர்

[கொள்வார்

என அக் கவிச்சரசு கம்பர் பாடுமேபோது, “ஐயகோ, இந் நெளிலையை சினைக்கதாறு மிக்காலத்தினர் கற் பிறவே” என, உயிர்வாழ்க்கையின் உண்மையெழுமைபை உணர்ந்தவர்தம் உள்ளங்கள் வலங்கும். தாம் சென்று முயன்று ஆக்காத தீனை துக்கருமவண்டு களேபோல் அந்நாட்டில் மக்கள் யாதும் வருந்திச்

செய்யாமல் பொருத்திய இன்பமேடு பெற்றிருந்த மேன்மையும், “வித்துமிடல் வேண்டும் கொல்லோ விருத்தோம்பி மிச்சின் மிகைவான் புலம்” என்ற நாயனார் திருக்குறளிற் கிணக்க, அன்பொன்றே ஆதாரமாய்ப் பற்றி வளர்கின்ற வாழ்க்கைக்கு எப்பொருளும் எளிதிலே சென்றெழுதமென்றும் தத்துவத்தின் தூய்மையும் கிணக்க ஸ்ரீமான் சேஷாசல ஐயர் தம் கம்பராமாயணக் கட்டுரைகளொன்றில், “வித்திதா தொரு வயல் விளைத்தவர்” என்னும் தலைப்பின்மீழ் (1வது வால்-4வது இதழ்) வளர்ந்துள்ள விடயங்கள் இவ்விடத்தில் எடுத்தோதற்குரியன.

வாழ்க்கையின் அந்தச் சித்திரத்தையும் பாருக்கண்—இப்பொழுது, சகல்களைத் தேடுகின்றோம் என்றும் போரல் சோகமே தோய்ந்த இந்தச் சித்திரத்தையும் பாருக்கள். அவர் பணத்தைக் கையாளாமல் சிலத்திற் கொண்ட பண்டங்களை வைத்தே வாழ்ப்பவர். இவரோ, கடித்திற் பணமாக்கிக்கொள்ளும்படி, நெல்லையும், சீட்டு, சீலமும் சிலக்கடையும் பசியசெய்து பிழைப்பவர். ஏனையோர் இருந்திலத்தையும் விற்ப்பு பணத்தைப் பெருக்கும் பொருட்டு உத்தியோகத்திற்கும் வர்த்தகத்திற்கும் முறதனமாக்கிவிட்டவராயின. இதைல் நோர்ந்தகேடு எத்துனை கொடியதாகி என்னாராய் வறத்தின்தென்பதை இந்நாள் பலபட்சச் சொல்லவும்வேண்டுமோ.

இவ்வளவும், பணத்தின் பொருட்டுச் செய்யும் வர்த்தகத்தானும் அவ்வர்த்தகத்தைச் சார்ந்தியங்கும் அரசியல் அதிகார முறைகளானும் விளைபுநீமைகள் வர்த்தகத்தின் வளர்ச்சிகளுக்கு மற்றமுறைகளைவிடப்பொதுண ஆட்சி முறையே மிகச் சிறந்ததென்பர். இம்முறையிலே, தங்களுக்கு வேண்டுவது இன்னதெனத் தெரியவாற்றுகச் சனங்கள், உர்த்துப்பேசி வருகின்ற பெரும்பெரும் பொய்யாகனின் வஞ்சனைக்கே இரையாகித் தீர்கின்றபாவத்தை எடுத்துக் கூறினாலும் கேட்பாரிலர். பொதுண ஆட்சிமுறை நடைபெறுவதற்கு விரைவாகும் அதிகம் வேண்டியிருக்கின்றது. இவ்வரிபோ, மனிதருடைய வீழ்ச்சிக்கு முக்கிய காரணமாவதை ஆங்கில ஆசிரியர், ஹால் கேயின் (Hall Caine) என்பவர் ஒருவர்

Taxes on the labourers' wages, on his bread, on his salt, on the very air he breathes! state pawn shops to drain his last drop of blood, and state lotteries to strip him of the last rag of independence! No wonder if he sinks into every excess and becomes a savage. I never go by a crowded alley where men are drinking, and women are fighting, and children crying at their mother's skirts, without wanting to take off my hat to the martyrs of humanity.

என்று இயம்பும்போது கண்ணிருக்காதார் கண் ஜெஞ்சராதல் வேண்டும்.

அரசியல் அதிகாரங்கள் பல “இலாகாக்களாகப் பின்னிப்பின்னிப் பிடிக்கும் வலைகளையாக அவ்வலைகளைச் செய்வதற்கு வரியும் அதிகமாகவேண்டுமென்பது இன்றியமையாததாகின்றது. குடிவாழ்க்கையைக் கெட்டுத்தொழியப் பதற்கல்லாம் வரிகளின் பலவகைகளே. சிலமடக்கை தன் மக்களுக்கு நெல்விளைத்தளிக்கின்றார். அதனை இட்டுண்டு இருந்து வாழ்வொட்டாமல்

வீற்று வீற்று வரியாகப் பறிகொடுக்க நேர்கின்றது. "கேளிகளுக்குப் பூனையென வரியுளது வருவார்க்கு" என்ற அண்டபுராணத்தில், கொடுகின் கதியுரைத்த படலத்தில் கூறிய செய்யுளடி ஒன்று (3-வது வால் 1-வது இதழ்) இப்பொழுது எம் நீனைவிற்கு வருகின்றது. ஓசைம்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் தஞ்சை ஜில்லாவில் டி.ஸ்டீபன் கிட்ட முன்வீர்ப்பாயிருந்தவரும், அறிவும் தமிழின் அருமைமும் வாய்ந்தவருமான நம் வேதநாயகம்பிள்ளை அவர்கள், திருமால் மண்ணுண்டதற்குக் காரணம் கற்பிப்பார்போல், மாவலி தந்த நிலமுமுன் மேய்த்தபன் மாடுகளும் காவலெட்டாமத தாரக் கலப்பையும் கையிருந்தும் ஆவல்செய் தீர்வைய திகாரி கன்வாய்க் கஞ்சிப்பயிர்ச் சீவனம் விட்டுமண் ணுண்டியி வாய்த் தவண் தீதாரே எனப்பாடுங்கால் நகையிக் கீளாகின்றதெனினும் அந் நகையினூடு நீங்காத்தயாரமென்று உருவிக் கைக்கின்றதே. மகாபலி சகரவர்த்தியினிடம் அளந்து வாங்கிக்கொண்ட நிலமும், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் வளர்த்த

மாடுகளும், அண்ணன் பலராமனது கைக்கலப்பையும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் பயிர்த்தொழில்செய்து வாழப் பாங்குடன் அமைந்திருந்தும், திருமாலே நீ தீர்வை செலுத்தமாட்டாமலன்றே மோனை அன்வியாயில் போட்டுக்கொண்டு போயினும், என் தகைட்டகேள்வி இக்காலம் எல்லாப்படியாலும் யாவருக்கும் ஏற்றதே.

எனினும் உண்மைப் பொருளொன்று இச்செவ்வியில் உணர்தல்வேண்டும். இதுதான் வரிவாங்குவிவார்பிழைப்பது. பணம் செய்வதெனியித்தம் அபரிசயல் முறைகளை அமைக்கப் புகுவார் பிழை, பர்பலவகைகளில் பணம் செய்யவேண்டுமாயின் ஆட்சிமுறைகளும் அதிகாரவர்க்கங்களும் அவசியம். அவ்வாட்சிமுறை அதிகாரவர்க்கங்களுக்குத் தின்தும் இனாயாக வரியும் அவசியமாயின்றது. வரி அவசியமானால் அதனின்றி வருவிக் கைக்கொண்டவைகளை யெல்லாம்சனங்கள் அதுபவித்துத்தானே தீரவேண்டும்.

சிதம்பரதேவர் சரிதம்.

[889-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

கோமளாங்கன் செவியில் இவை காய்ச்சின நாரா சம்பீரால் பட்டன. உடனே பிரயாணத்தை நிறுத்தி, "சிதம்பரனை எவ்வண்ணம் சொல்லோம், கிராயுத பாணியும் சன்னியாசியும், எனக்கு யாதொரு குற்றமும் செய்யாதவனுமாயி இவனைக்கொன்றால் மிகப்பெரிய பாபம் நேரிடுமே" என்று பலவாறெண்ணிப் பிறகு திடீர்கொண்டு தன் சேவகர்களை அவ்விடத்திலேயே நிற்கும்படி கட்டளை யிட்டு ஆயுதபாணியாய் விசாரித்து சென்றான். சிதம்பரதேவர்கள் காலிக்கட்டளை முடிக்கத் தனதாச்சிரமம் விட்டுத் தபக தீர்த்தத்திற்குப் போயிருந்தான். புகழேந்தி, கோமளாங்கன் போகவே இனித் துன்பயில்லைவென்றெண்ணிக் கனிவிழங்கா திகளைச்சம்பாதிக்கச் சென்றான். கோமளாங்கன் சிதம்பரனை ஆச்சிரமத்திற் காணுமையால் தடாகவழி சென்று அவனைக் கண்டு கடுக்கோபம் மேலிட்டிடு, "ஆடா பவலே! நீ சன்னியாசி வேஷம் பூண்டு சமயம் வாய்த்தபோது என்னைக் கொல்ல எண்ணி இருக்கிறாய். உன் பசப்பான தந்திர மொழிகளை நான் நம்புகிறவனல்லன். இத்தோ உன்னை வானுக்கிரை செய்கிறேன்" என்று கூறி வானை ஓங்கலென். சிதம்பரன் பார்த்து கூடித்திரியுகையால் ரோஷம் பூண்டு கோமளாங்கன்யீது கிமிஷத்தில் கிம்மம்பால் பாய்ந்து, நாடி முந்தனன் நகரினை யிழந்தனன் பெற்ற வீடி முந்தனன் விண்ணையு யிழந்தனன் கதிபால் கரடு நைந்துயான் கடுந்தவம் புரிந்துமென் மேற்கோள் கேடி முந்தலை கெடுவெனப் புடைத்தனன் கிளர்ந்தே கோமளாங்கன் வானை உபயோகிப்பதற்குள், தன் சக்தியெல்லாந்து சேர்த்து அவன் யாற்சில அறைந்தான். அவன் திசிலடைத்து பூமியில் வீழ்ந்து சாவக் குச்சரி யான மூர்ச்சையடைந்தான். சிதம்பரன் தடாகத்திலிறங்கி ஸ்நானை செய்து பாராயக் கடவுளை ஜலத்தில் நின்றபடியே திரானித்துக் கொண்டுந் தான். கோமளாங்கன் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்த

சுற்றிப் பார்த்துத் தாடியுபட்டுவீழ்ந்ததை நனைந்து இவ்வளவு பலமுடைய சத்துருவை இனி கூடாது பொழுதெனும் வைக்கலாகாதென்று உருவின் வானுடன் தேடி ஜலத்தில் நின்றிருந்த சிதம்பரனாகிற் செல்லப் பயந்து, வானை உறைவிட்டிடு அதிவேகமாய்த் துப்பாக்கியை எடுத்து அவன் மார்பிற்குநேரே இலக்குவைத்துச் சுட்டான். உடனே சிதம்பரன், "அரஹர மஹா தேவா" என்று தடாகத்தில் வீழ்ந்தான். கோமளாங்கன் அருகிற் சென்று பார்த்து இரத்தம் பீறிட்டு ஒழுக்கவும், சிதம்பரன் அரையுட்கையிலும் அரையுட்கையிலும் வீழ்ந்து கிடக்கவும் கண்டு ஆணந்தமுற்று, "இவ்விரந்தான்; இனிச் சன்னியாசியார் பயவில்லை" என்று துணைவர்களையடுத்து நடந்தவைகளைச் சொல்லிப் பாலவைத்ததை நோக்கிப் போயினன்.

தடாகத்தினருகில் மறைந்திருந்த யோகிஸ்வரர் அதிக துரிதமாய் ஓடி வந்து சிதம்பரனை யெடுத்து மார்போட்டணத்தது, "ஆப்பா சிவ்ய சிகாமணியே! நீ இறந்தாயே! உன் சொற்படி இருப்பது இரண்டாவது வந்தாயிற்றே. சற்று தேடிவந்து கிரபாந்தியும் மகாலாதுவுமான உன்னைக் கண்டு திரும்பினவன் பரமவாக்குப் பழநாகாமலே நிறைவேறுபடி மறுபடியும் வந்து கோலசெய்து விட்டானே! இனி உன்னைப்போற் பிரம்மப்பானத்திற்குரிய தீயிர பங்கு வழமுடைய ஒருசுப்பாத்திரனை யான் எங்கே பார்த்துப் போகிறேன்," என்று பிரவாசித்துச் சிதம்பரன் மார்பைச் சேர்த்து அவன் முகத்தைமும் குண்டுபட்ட விடத்தைபுதுக் கத்திவெத்துகொண்டிருக்கும்போது புகழேந்தி மனோவேக வாயுவேகமாய் ஓடி வந்து சிதம்பரன் தேகத்தின்மேல் வீழ்ந்து பிரவாசிக்க, யோகிஸ்வரர் அவனை அப்பால் நீக்கிவிட்டு, யாதோ ஒரு பச்சிலையைக் கையிற் பிழிந்து ரசத்தைச் சிறம் பரவாயிடும் மூக்கிலும் சிறிதுவார்த்து மந்திரோச

சாடனம் பண்ணி, "சிதம்பரசேகரா! எழுந்திரு" என்று முன்றறத்தலை உரைக்கச் சிதம்பரன் நித்திரைநீங்கி எழுந்திருப்பவன்போல் எழுந்து யோசலேவரர் பாதத்தில் நகல்கரித்து ஒன்றும் பேசாமல் நின்றான். புகழேந்தி அடங்காத சந்தோஷத்துடன் ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகக் கைகூப்பி யோசலேவரரைப் போற்றி செப்தான். அவர்களிருவரையும் அவர்கள் ஆச்சிரமமழைத்துச் சென்று அடிநிலைபித்து ஆயாசந்தீர்த்துப் பிறகு தனதாச்சிரமத்திற்கழைத்துப் போய் அருகிலுட்காரவைத்து, "ஓ சிதம்பரசேகரா, உன்னை எப்போதும் கவனித்துவருவது எனது வேலை களிலொன்றாயிருந்தது. விஜயன் என்று ஒரு ஆதம் போதமடைந்த புண்ணியவன் முன்னே உன்னிடம் வந்து சொன்ன விருந்தாந்தங்களால் உன் மனம் பலவாறு சஞ்சலப்பட்டுத் தேறிக்கொண்டிருந்தது. இன்றைக்கு உன்னைக் கொலைசெய்து போன துஷ்டமலை உனக்குக் கோபம் பிறந்து மனோகிடங்குறைபட்டு விட்டது. பரமவாக்குப் பழகுதேவகாமலிருக்க அவனே சத்ருவாய் ஏற்பட்டான். இனிபுனைக்கு மரணபயம் கொஞ்சமும் வேண்டாம். நீடித்த ஆயுள் கடவுள் கொடுத்திருக்கின்றார். ஆகையால் நான் இனிச் சொல்வதைக் கவனித்துக் கேள், பிரபஞ்சத்திற்கு சற்றும் பழக்கமில்லாமல் மனோஸஞ்சலம் அடங்கமாட்டாதது. கிரகத்திலிருந்து விவகாரம் நடத்திக்கொண்டு நிற்கையை யடக்கி சிஷ்டையுபரிந்து ஆங்கமூரணம் பெற்று மோகந்தமடைவது மஹாநீமன்மைய, ஜனகமகாராஜன் பகிரதன் புருரவ சகரவாந்தி முதலான நூனிகள் பிரமவீத்துக்களாயிருந்து மோகந்தமடைந்து இருக்கிறார்கள். இடம்பொருள் ஏவல்சான்றும்புண்டியாகியவர்களுமுடைய பிரமவீத்துக்களுக்கும் கஷ்டமின்றிச் சமாதி பழகுதல் சுலபம். நீ அரசன் இராஜங்கமேற்றுச் சமதமாதிகளை வசப்படுத்தி ஜலத்திலிருக்கும் தாமரை இலைபயப்போல் உலகத்திலிருந்து இராஜஜீவிய பிரபலனஞ்செய்யினும் அநிலப்பின்னிப்பழகுவது சிகநன்மை. நான் உங்க்கிருவருக்கும் கொடுக்கும் வெகுமதிகளைத் தடை சொல்லாதுமெற்றும் காலதாமதமின்றி நாட்டுக்குச் சென்று கொலைப்போரு முக்கள் பிதாக்களை வினாவில் இரக்சிபந்துச் சந்தருக்களை ஜயித்து, சகரவாந்தியும் மந்திரியுமாய்ப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்றுத் துஷ்டநிகர்க் கிஷ்டப்பிரபலனஞ்செய்து நீதிவழுவாது நடந்துகொண்டு என்னுபதேசக்களை மறவாது சம்வாதம் பண்ணி விசாரணைசெய்து சிஷ்டமடையிலே மனத்தைச் செலுத்தி வாழுகள். நான் அடிக்கடி வந்து பார்த்து மனக் கலக்கத்தை சிவர்த்தி செய்துவருகின்றேன்" என்றார்.

இதைக் கேட்ட சிதம்பரசேகரன் ஆச்சிரியரை நமஸ்கரித்து, "ஆய்ப்பனே! இரகலோக பாலோக இன்பக்களை விட்ட எனக்கு இராஜஜீவியம் ஏதற்கு? யுத்தம் ஏதற்கு? நான் யுத்தத்தில் கொல்வதும் பந்துக்களை யல்லவோ? ஆகையால் அவையாவையும் என்னை அனுகாதிருக்கும்படி கருணை கூர்ந்து இவ்விடத்திலேயே ஆதமூரண அனுபவமாம் பொருட்டு அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்" என யோசலேவரர் அவனை ஆசீர்வதித்து "ஓ சிதம்பரா! உனக்கு ஆதம் நூனத்தை அனுபவப்படுத்துகிறேன். நீ பயப்பட வேண்டாம். கடவுள் கிருபை செய்வார். பத்தக்களைக் கொல்வதென்றும், யுத்தமென்றும், இராஜஜீவியம் யாருக்கென்றும் சீகந்தடையே! ஆதமா நசிப்பதல்லவென்றும் நசிப்பது தேஹமென்றும், கர்மங்கள் செய்பவையாவும் அந்தக்கரண விவகாரமென்றும் சிஷ்டகாமியாய்ச் செய்யின் ஆதமாவக் கவைகள் பற்றுபவையல்லவென்றும், நான் முன்னமே சொல்லியதை நீ மறந்தவன்போல் தேஹத்தை, "நான்" எனப் பாசித்துப் பேசுவது சரியன்று. ஆதமாவை உன்னாலும், உன்னைப் போன்ற கோடானு கோடி ஜீவர்களாலும் கொல்ல முடியாது. நீ கொல்வது ஜடமான இத்தேசத்தையே. நீ உன் அரச தர்மத்தையே கைக்கொண்டு துஷ்ட சிர்க்கஞ்செய்யவேண்டும். காமம் குரோதம் லோபம் முதலான இந்நிரியசேஷ்டைகளை வெல்வதுபோல உனது சத்ருக்களையும் துஷ்டர்களை வென்று இராஜஜீவியத்தை ஏற்றுப் பிரமவீத்தாயிருந்து சமாதி பழகிவருவதால் நீ இச்சித்தபடி ஆதமசொருப அனுபவம் ஆகும். என்வாந்ததைவைத் தள்ளாதே" என்றார்.

இதைக் கேட்டு இருவரும் அவரை வணங்கி அஞ்சலியலத்தாய், "தேவாரீ சித்தம் எங்கள் பாக்கியம். எங்கள் பிதாக்கள் கொலைபட்ட போகிறார்கள் என்றதைத்த யாதோ தெரிவிக்க வேண்டுகிறோம்" என, "கோமளாங்கன் சிதம்பரனைக் கொன்றோமென்றெண்ணிப் பாலேவனஞ்சென்று உங்கள் பிதாக்களைக் கொன்றால்சத்தருபயம் அறுமென்றுநினைத்துப்போகிறார்; நீங்கள் அவர்களைக் காப்பாற்றச் சொல்லவேண்டும்" என்றதைத்து, இருவருக்கும் ஒவ்வோர் புரவியும் கவசமும் சந்திராயுதமும் சிறுத்தித்துக்கொடுத்து அனுப்பிச் சமாதியிலிருந்தார். சிதம்பரனும் புகழேந்தியும் ஆச்சிரியரைச் சாஷ்டாங்கமாக வணங்கி விடைபெற்றுப் புரவிகளை நடத்தி அம்மன் சன்னிதி சென்று நமஸ்கரித்துப் பிரசாதம் பெற்றுண்டு, சுபரம்மயஞ்சென்று தரிசித்துத் துதித்து மனோலேகமாய்ப் பாலேவனஞ்சென்றனர்.

ஆறெழுத்தந்தாதி :— அகத்திய முனிவர் அருளிச்செய்த ஆறெழுத்தந்தாதி என்னும் இந்நூல், முருகக்கடவுளை முழுமுத்த கடவுளாக உபாசனைசெய்வதற்குரியதாய் ட்டாஷ்டாத்தின் வைபவத்தை அகத்திய முனிவரே பாடியதெனக் கருதப்படுவது. நூறு செய்யுள்கள் இந்நூலில் உடா. பாராயணத்திற்குரியது. Dr. V. S. அருணாசலம்பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய பதவுரை விளக்கம் முதலியவைகளைக் கொண்டது.

விஸ்வ அணை 12. தபால் சார்ஜ் வேறு

மாமாங்கத்தந்திளவரசன் :— இது ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஐயபால் எழுதப்பட்ட நாவல்நூல்.

இலக்கிய நலம் துலங்கும் இக்காந்தங்கதை படிப்பவரைக் கவரும் தன்மையது.

விஸ்வ ரு. 1. தபால் சார்ஜ் வேறு.

கலாநிலயம், வேளாளர் நேரு, புறகை, சேன்னை.

ந வ ர ா த் திரி

[ஓர் நாடகம்]

[892-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

காமா: —ஈ அரக்களுக வேண்டாம்—அமாணகவே யிரு. சாமியாரைக் கவனிச்சாமல், நாம் உலகினையே மறக்கும் காதலர்போல் அவர்க்குப் பிழைசெய்கிறோமே

உரு:—என்ன, அடிக்களே, புது யோசனை என்ன?

குறை:—சின்னஞ்சிற குறள் பெண்ணே இது—ஆணாமல்—பேதையை—நேற்றே உதித்தானே வசியம் செய்யத் தொண்டானந்த அடிகள் என்ற பேர் கொண்ட நான்—வசியம் செய்ய இயலவில்லையே—எனக்கே வியப்பும் விந்தையும் விசனமும் விழுமமும் வினோதமும் வெட்கமுமா யிருக்கிறதே—தலைகாட்டாமல் காட்டிற் கோடுவதே மேல்.

உரு:—மீண்டும் தவமும் தானமும் பயிலவே—கானிலே யார் தானம் தருவர்—

காமா:—சிச்சி — அயரவேண்டாம்—என் செய்தியும் மற்று உளது—கைசேரவேண்டாம்!

குறை:—உம் குறையைத் தீர்ப்பதில் கஷ்டம் யாது மில்லை—நோயாளியேமனத்திடமொடு அவரவுதால். இங்கோ இந்தக் குருமை—பொறுமை உணராமல் வேண்டாவெறுப்பாய், பிடிவாதமும் பேதலையும் பித்துமாக...

உரு:—(இடது தாழ்வார மண்டி) —சரி—புதுக் கமிஷன் யோசனை தொடங்குகிறது—

காமா:—எத்தனை கமிஷன் வேண்டுமாயினும் தருகிறேன்—பணத்தினால் பின்வாங்கமாட்டேன்—கூச வேண்டாம்.

குறை:—கமிஷனவது, தரகாவது—துயர் தரும் மெய்யும் உண்மையுமீது.....

காமா:—என்ன?

குறை:—இப்போது—சிறிதுமூன்.....படைத்துக் காட்டினேமே—பழுப்பிலைகளுக்கு உயருட்டல்—

உரு:—அந்த மாபெரும் பிரம்மசத்தி வாய்ந்தோர்க்கு இது அரிதா—பெரிதா.....

குறை:—இல்லைதான்—எனின், உருவும் உயரமும் சாயலும் காயமும் கனமும் நோற்றமும் இபக்கமும் எத்தனை வேற்றமை உயிர்போலி பெண்ணுக்கும், ஒரு வெற்றுப் பொம்மைக்கும்! அறிவு முனைத்த பெண், ஆதிமூலம் கண்ணும் கருத்தும் எளிதில் இயல் மறந்து ஏமாறுமா? அவளது சிந்தையைக்கவரக் கடின மாயிருக்கிறது. அவள் சாகுமுன்னரேயே என்னை அழைத்திருப்பின்—

காமா:—செத்த பின்னந்தானே அன்னைப் பித்து எழுந்தது கொழுந்துகொண்டு, — முன்னிலிலையே—

குறை:—நாம் நவில நடிபுகை நன்கு கேட்காமல் எதிர்ப்பிளம்பக் கூடாதென—சீடரும் பத்தகோடிகள் அறியாரா?

காமா:—மன்னிக்கவும்—நோயினையே தீர்த்திருப்பேன் என்கிறீர்களோ—செத்தால் அத்துனை கேட்கல்ல.

குறை:—அது அல்ல.....பின்னதைத் தீயிடு முன்னரேயே நான் வந்திருந்தால்—என் கைத்திறனும் கைத்தியமும் இன்றமோல் தோற்றுச் சோர்ந்திராது—சாம்பலை உயிர்ப்பிக்க முடியுமா?

காமா:—சாம்பல்கூடக் கிடைக்காதே, என் செய்ய? உரு:—நான் உடம்புமேல் கையால் தடவி மெல்ல மரைல் செய்யுமாறு முட்டிக்கொண்டேன். என் பேச்சை மதிக்காவிடின்?

குறை:—சொன்னாயா நீ—கீணைவில்லையே எனக்கு—ஒன்றும் நலை கால் இடை தெரியவில்லை—அவன்மீறித்த நேரங்களிலே நடுங்கி விட்டேன், பதறிவிட்டேன்!

காமா:—நன்று, நன்று!

உரு:—வெட்கம்! வெட்கம்!!

குறை:—மெய்யைச் சொல்லிவிட்டேன்.....

உரு:—(கோமாய் விழித்த ஒரு சைகை காட்டி) மெய் என்ன?

காமா:—முடியாதா?

குறை:—உம்—உம்— (தயங்கி வழிய) (சுபத்திரை குரல்) பாட்டி, பாட்டி!

காமா:—சரி — தெரிந்தகொண்டேன்—என் தலை மிதி—அவனைக் கட்டி அழணும்— அம்மாப்பல்லவி அவள் பாட நான் அனுபல்லவி அப்பம் பப்பம் உளறிக் கொண்டு—(உச்செல்குறள்.)

உரு:—துரை சிங்கா—இதோ உன் சிம்மத்தனம்?

குறை:—இயல்வதன் குறியின்—முனைவதென்—வா— ஒருவருமில்லை மோட்டரே துவோம், புறப்படு! இன்னமும் இருத்தல் மானக்கேடு— எனது நாடி உதிர்ந்திடும்போல் தளர்ந்தது— அப்பொழுது இழுத்தே விட்டிருப்பேன்—தப்பினேன்...

உரு:—வேடம் அத்தனை முன்னயோசனையும் முழு அரண்மையுமாக அணிந்து தணிந்துளாய் வெளி வர! சதா யோசனைத் தலைபாட்டம்! கோசித்திருக்கிறேன் நாலென்று! மோட்டார்—காலியாகப்...

குறை:—யாது—மோட்டாரில் போகும்போது சொல்லு—புறப்படு (எழுங்குறள்)

உரு:—புறப்படு அவன் இன்னும் வரவில்லையே.

குறை:—வந்தால், என் நாடி போய்விடும் ஒருதலை.

உரு:—உன் தலை ஒருத்தனைன்...பிடித்திருத்தால் வலிக்காது, அஞ்சாதே—பேசாமலிரு—குஞ்சு அல்ல—

குறை:—கிழப்பமுமா—

உரு:—சொழும்புமும்—சுபத்திரை!

குறை:—சுபத்திரையா—அவன் எதற்கு?

உரு:—மெய்த்துறையோ நீ?

குறை:—(சிரித்து) என்ன யோசனை, சொல்லு!

உரு:—அந்தத் தடியன் அந்த அறையிலிருக்கிறான்—குறவன்—குறம்பன்—பெரிய சாதுபோல் நடிக்கிறான். சிறைவாசம் சாந்தமாய் ஏற்றுபோல்—அவனை வெளித் தூத்தது, நாமிறங்கணும் நம் காரியத்தில்—பின் சொல்லுகிறேன்—இன்றேல் இடுக்கன் எழுப்புவன் பிடாரன்! தன் முட்டை முடிச்சு பெட்டி பேசுபுகளையும் முதுகிலேற்றியும், கையில் நற்றியும் கழுத்தைபத் துறைக் கோட்டுகிறேன். (வலதரைக்குத் தான்மெகையீல்)

குஞ்சுகுரல்:—என்டா—ஊரிலிருந்து வந்தவளை விரட்டுவதே—என்கொளித்திருக்கிறாய் அம்மா வை?

உரு:—சரப் புடவையை மாற்றி வேறு உடுத்திக் கொள்ள உள்மறைந்துள்ள—வருவள் பாரியோ—
ரற்றப் பொறு!

துரை:—பொம்மையல்ல—மெய்ம்மையே!

[குஞ்சு இட்கிருந்து வருகிறான்.]

குஞ்சு:—பொறுத்தப் பொறுத்தப் புழுத்தென்
..விளக்கு! விளக்கு! தீப்பட்டியே நனைந்து பாழ்த்
தது. மின்னல் பளீக்காதா? இருள்கீறிவிளக்கிடு?

உரு:—(ஆபீசறைக்கதவுகளை, மெல்லத்திறத்த) ஏ-கைகி!
தன் சொல்கிறாய்—சாளரத்தருகுற்று ஒட்டும் ஒற்
றும் கேட்கிறாயா—

குஞ்சு:—இங்குதானே—உள்ளே அடைத்துளாய் அவனை
உரு:—சாரியாரே—காணாமலான— ஒட்டும்பிடித்து
சிட்காள்.

துரை:—எப்படி—நன்கு தருகிறாயா?

குஞ்சு:—நான் தேடுகிறேன்... ஐயமேயோ!

உரு:— இருட்டு; சூதம், பேய்!—மின்னுகொள்
வாய்—உள் தழையாதே—மின்னல்? ஆகா—அங்குப்
புத்திருக்கிறா? அடே, எழுந்திரு! நமஸ்காரம்
செய்தது போதும்—மனமீரக்கிணை—வா-வெளியே-
ளட்டாய்? என்ன விழித்துப் பார்த்திருப்ப—வந்திருக்
கிறேன் நான்—மட்டு மரியாதையின்றிக் காஸ் லீட்டிப்
புக்கையா—(அரைக்காலை)

துரை:—தூங்குகிறா? பாசாங்கு! இங்கு நாம்
பீசுவதைக் கேட்கப்போகிறாய்—செய்குமுண்டிரோமா?

குஞ்சு:—விளக்கெடுத்து வருகிறேன்.....

தியாகுவை உருமயின்னை வெளியே பிடித்திருத்து வருகி
றான்]

உரு:—ஊமை! பேசுடா—என்ன செய்கிறாய்?

தியா:—என்ன விளக்க வில்லையே (சிரிக்கிறான்)
தஞ்சு!

குஞ்சு:—ஏன் இன்னும் நீ புடவை உடுத்தவில்லை
—தாமதமேன்... ஏன் இந்த வேடமும் வேலைப்படும்?
தியா:—இன்னும் சரம்—ஏன் நீ பாவாடை மாற
வில்லை.

குஞ்சு:—அம்மாளைத் தேடினேன்—இங்கும் அங்க
தும் எங்கும்—அந்தப் புத்தகத்திலிருந்தான்.

தியா:—ஏன் அழுகிறாய்—சொல்லு—

உரு:—எனக்குப்பதில் நீ சொல்லு—முதலில்!

தியா:—காது செவிநி நான் இதோ—(காதுகளி
வடைத்திருக்கிற பஞ்சுகளை எடுத்துக் கிரிக்கிறான்).

குஞ்சு:—நான் உன்னைக் கூவுவது, இதனாலல்லவோ
—செவியுக்கவில்லை—காதுவலியா?

தியா:—என்னை இவர்கள் சிறைப்படுத்திய பின்னர்
—சன்னையுடே அன்னார் பேசும் சிலமொழி காதுநர்
கன—கேட்கல் ஆகாதென்று செவிட்டிக்கொண்
டேன் என்னை நானே.

துரை:—பொய்—பொய்!

உரு:—கடைசிரி கேட்ட பேச்சென்ன?

காமா:—ஏழமை குழங்கு தாழ்மை என்றுவழை
னை இழிப்பது கேட்டேன்—காதில் குத்திற்று—
வலிக்கு மருந்து போட்டுக் கொண்டேன்.

குஞ்சு:—இப்பொழுது ஆறிவிட்டதா?

உரு:—மீண்டும் போட்டடைத்துக்கொண்டு புறம்
போவா விதோ—மருத்துவனைக்கு—பஞ்சைத் திணி
த்துக்கொண்டு கிளம்ப்பாரா விரண்டு! பாட்டியுணிக்
கட்டளை யிதா—புறப்படு உடனே!

குஞ்சு:—போகக்கூடாது—மழை!

தியா:—சா ஆடையே இதுவும்—மாற்றவில்லை—

உரு:—யார் புத்தகம் அது உன்னையில்? திருட்டா?
என்றடி பிடுங்கிச் சென்ற புத்தகம் எங்கே?

குஞ்சு:—அம்மா இருந்தானே அதுதானே—கா
ணேமே!

தியா:—இதிலன்றே இருக்கிறான்—இதோ—பொன்
ளியின் படம்—நடுவில் வைத்திருக்கிறான் ராஜா—
உன் அப்பன்—

உரு:—அவற்றைத்தொட உனக்கென்ன உரிமை சிறை
அறையில்—அது என்ன?

தியா:—இந்தியக் குடியரசுப்பட்டா! அன்னை பெ
சண்டு தயாரித்தது.

துரை:—வண்டிப்பட்டாவோ—பட்டா இன்றேல்
வண்டி ஊராதான்—உருளை பிரிந்து விடுந்தான்—

உரு:—குடியரசும்! குடித்துக் குடித்து நீங்கள்
வெறிகொண்டு வீழ்த்தது போதாதா—தள்ளாமுகிரீர்,
தடுமாறுகிரீர்—

தியா:—குடிப்பதால் கேடே என்றேனும் கங்கிக்
சுருத்து ஒன்றிலையே—ஆதே சாலும் எனக்கு—இனி
நீ குடிக்கமாட்டாயே?

குஞ்சு:—அம்மாளைக் காட்டு நீ!

தியா:—இதோ—விளக்கொளியில் காட்டுகிறேன்,
வா உள்ளே!

உரு:—உள்ளே—போவெளியே—கொண்டா அதை
(புத்தகத்தைப் பிடுங்கி) நட வெளியே—ஓடு.

தியா:—ஆடைவீரத்தை உலர்த்தவோ (சிரிக்கிறான்)
வேறு உடுத்திச் செல்லலாமோ, கூடாதோ?

உரு:—பதிமுதலாகிவிட்டது, பாட்டியைக் தேட்க
வேண்டும்; உத்தரவு தாமாட்டான்—எனினும் விண்
ணப்பம் செய்துபார்.

தியா:—மண அப்பம் கூட அருளான், விண்ணப்பமா
—சமையலே அறியாளே—பணியாட்கள் பண்ணத்
தெரியுமே.

உரு:—கிட்டிகிறாயா அவனை! சாரியாரே—நீக்களை
சாட்சி!

காமாசுகிரால்:—நானும் சாட்சி நிற்கிறேன்—
என்ன கேட்சி காட்சி இங்கே?

தியா:—விளக்கை இங்குக் கொணர்ச்சு!

உரு:—உன் வேலைக்காரியோ?

[சாமு நொக்கேன் விளக்குகள் இரண்டொடு வருகிறான்]

தியா:—ஒளி கொணர்வது ஞானிகள் தொண்டு—
ஏவலாநர் தொழிலல்ல! பெரும்பணி!—என்ன சாரி
யாரே!

குஞ்சு:—புத்தகத்தைக் காட்டு—அம்மாளைப் பார்
கிறேன்.—

காமா:—முன் பிடுங்கி ஓடினாயே—அதா?

உரு:—காட்டுகிறேன்—விளக்கை நந்துகிறேன்
முதலில் (சிரி இறக்கி விளக்கவித்து) ஐயமேயோ!

தியா:—வேணுமென்றே—தெரியாதா எனக்கு?

குஞ்சு:—அந்த விளக்கில் காட்டு!

உரு:—இதனைச் சாக்கிரதையாய்த் தூண்டுகிறேன்.

துரை:—மிகவும் நிவந்தியுள் சீழிப் புகையும்—
கண்ணையு மழுக்கிக் கருகி மல்கொளியும் இருந்
டொளியுமே.

தியா:—ஓக்கோ—ஆம்—இருட்டும் ஒளியே!
காமா:—நான் உயர்த்துநாட்டுகிறேன் திரியை
(சிரிதாக்கி அவிக்கிறான்.)

தியா:—குஞ்சு—அழாதேம்மா - நான் துணை காப்
பேன். இருவர் மனமும் ஒன்று—ஒத்து ஒழுங்கின்ற
னர்—சாரியார்கூடப் புகைக் கஞ்சுகொண்டே?

காமா :—அவன் நாலைக் கத்தரி, உருமரின்னை—
பழிதூற்றுகிறான்.

தியா :—காற்றைச் சிறிது மில்லையே— இப்போது
(ஆசைச் சுற்றிப்பார்த்துச் சிரிக்க.)

காமா :—நாட்டுப் பெண்ணை நான் படாதன படுத்தினேனாம்.

உரு :—நாட்டுப் பெண்ணை—மாட்டுப் பெண்ணை!
தூரை :—நாட்டுப்பெண் என்பதே இலக்கணமொழி.

தியா :—மாட்டுப் பெண்ணை இலக்கியமொழி—
மாடுகளிப்போல் உழைத்து உழைது சாவதால்—

காமா :—பார்த்தீர்களா—ஒன்றீர்களா? சமையலறை
யிலேயே—

தியா :—மாட்டுத் தொழு வருகாமையிலே.....

காமா :—அடைத்துப் புழுக்கினேனாம் புசகையிலும்
பொங்கனலிலும். பிறர் வயிற்றை நிரப்பும் பணியில்
மாட்டி அவன் வயிற்றைக் காலி கிடத்தினேனாம்! படிப்புக்கு
நேரமோ வசதியோ அவளிக்காமல் நான், அவள் மனதிலே
பாழ்த்தரிசும் சரையும் சுள்ளியும் பரத்தினேனாம்!

தூரை :—எப்பொழுது இப்படி பழித்தான்?

காமா :—உடுத்தவோ—அவளது செல்வப் பட்டுச்
சேலைகளைப் பெட்டியிலிட்டுப் புதைத்துக் கரையா
னுக்கு இரை அருத்தி. என் கந்தலையும் கைளிக்கிழி
சலையுமே அவள் அரையில் மாட்டிக் கால்மானமும்
முடவிலையாம்! புசகைகளைக் கிளப்பி, கண்ணைக் குத்
திக் கிழித்து நோண்டி உருத்தேனாம்! உடலிலே
அடல்திடம் வலிவு சிறிதும் தேங்காமல் சசக்கிப்
பிழிந்து எலும்பைச் சக்கையாய்க் கொளுத்தினேனாம்!

தியா :—சொற்பொழிவே, சொற்பொழிவு—இப்பொருள்
பாட நான் புகார் புகள் நிரூபினும், பொருளணியும்
சொல்லணியும் தலைசிறந்து இத்துணை அழகுற,
சித்தாஞ்சனபோன்றும் நேருவை நிக்கக் கவும் பேசினேன்—
பேசும் திறனிலனே—காதிலே, பூசிலிலும்...மேலே.

காமா :—உனக்காக என்—சாமியாருக்காகவே.

குரு :—நான் போய் என் விளக்கைக் கொணர்கிறேன்.

உரு :—கூடாது—கண்ணாடி—உடைத்தால்?

காமா :—கையைபும் காலையும் கிழித்துக் கொள்ளட்டுமே—
பின் பாம்புடிமமா—பெட்டியில் அடக்கி விடாதா?

குரு :—மின்ன லுமிலிலை, தீக்குச்சியுமில்லை (கொலு
அதறையில் மறைகிறான்.)

தூரை :—நீங்கள் அடக்கவேண்டாம்!

தியா :—சீறுங்கள்.

உரு :—பின்னர் நச்சுப்பல் உன் சதையில் பாய்ச்சிக்
கடித்து மாங்கக் நாளிருக்கிறேன்.

தியா :—அவளது நகைகட்டுகளை, அணிந்திடாமல்
தடுத்த—பொருமையால்...

தூரை :—பொருமையேன்—ஓகோ—கனம்பொருததால்...

தியா :—கைம்பெண்டுப் பொருமை.

காமா :—கேட்டீர்களா—கம்மனாட்டிப் பொருமை யாலாம்—
அவைகளைத் தொடவும் விடாமல் பூதம் காத்து அவளை
எழைப் பெண்ணும் சமுச்சாதிபுமாய் ஆழ்த்தி—

உரு :—மேனி அழகைமுடுவதல்லால்—நகைகள்...

தியா :—தம் ஒளிகளால் கதிர் வீசி “இதோ—சுழுத்தழுக்குகளை—
மாப்பு அழகை இங்கு மகிழ். இறைக்கவினைக் காணிக்கை!
இடைப் பொலிவை நோக்கிக் கே” என்ற தம் வானொளியால்
கண் ஈர்த்துக் காட்டிச் சிலம்புகின்ற மணிநாக்கு
உடையவனும், மூகைக் கனகமும் கன வெள்ளியும்? ஆம்,
நகைகள்வீணே!

தூரை :—நகைகளை நக்கையர் கழற்ற நேருக்காலி
சுழுத்தம் காலும் கையும் காட்டுகிற காப்புக்கறழ்!
பிடம் கண்டதில்லையா நீங்கள்!

தியா :—சாமியார் கண்டிருக்கிறார்—
தூறலும் முன்னில்லம் இனிது நிகழ்த்தியவர்!

தூரை :—நான் கண்டதில்லை—கேள்வியே!

காமா :—உருமரின்னை உரைப்பீத உண்மை—
சுபத்திரையின் அழகிற்கு என்ன குறை—
நாக்கள் நசுத்திரங்கள் நகாவிடினும்—

உரு :—என்ன சொல்லுகிறாய்—
அவன் அழகல்லவா?—
உன் கண்கள் உணர்வன அல்ல—

தியா :—ஆம் எனினும் நீ என்னோடு போராட முனைந்திடா
வண்ணம், அழகென்றே ஒப்புக்கொள்கிறேன்.

காமா :—ஒப்புக் கொள்கிறாயல்லவோ—
நான் கூறுவன முழுதும் கேட்டால்—

உரு :—சாமியார் காக்கிறார்—
நேரமாகிறது—பேச்சளக்கப் போதில்லை—
போடா வெளியே...

காமா :—நானும் சமையலில் கை உதவவில்லையாமே.
காய்கறி நறக்கும் அபாயத் தொழிலில் அவன் இறக்கக்
கூடாது சிறுபெண்—என்று அன்பும் அங்கலாபும்
அளியும் அருளும் ஊறி நான்—

தியா :—அறுமாமனை கொண்டே நாட்டுப் பெண்
எழுந்த பொருவெறியால் கொன்றும்விடுவன் என்ற
அச்சமும் அயிர்ப்பும் அலைப்பும்...
அரட்டிட—

காமா :—தினம் நான்—என் கைவிரல்களில் எத்தனை
தரம் காய்ப்பட்டுத்தவித்துள்ளேன்—
தீற்றக்களும் கோடுகளும் ஆறினும்
மறைவதில்லை. என் கை அழகை
அழித்தனவே—எனினும்—
கடவுளருள் சாட்சியம் சாற்றியிப்போ—
விளக்கேற்று—
வா.

உரு :—வேண்டாமிப்போ—

காமா :—ராஜாவைத் தூண்டி—
பகை அன்றி அவனும்
பொன்னியைப் பருகிக்குடித்து
நலம் உறிஞ்சிக் கொலை செய்தானாம்—
கேளுங்கள் பழியை!

உரு :—ராணியைப் போதாதுதான்,
ராஜாவையும்—நான் மந்திரி—
சம்மா நிலலென்—போ—
காரியமிருக்குது (பிடரி பிடித்துத்தள்ள)

தியா :—ஆம்—
காரியமிருக்கு; போகிறேன்.
பாட்டி இன்றிரவு சாப்பாட்டுக்கு
நான் வருவேன் என்று காக்கவேண்டாம்—
(வலம்புறத்தில் மறைகிறான்)

காமா :—காக்கவில்லை—
துலுக்கிலில்லையே புலாலும் புட்டியும்
காத்திருக்கையிலே இங்கு வருவானேன்?

தூரை :—உருமரின்னை, சுருட்டுப் பிடிப்பதுண்டல்லவா நீ?

உரு :—உங்களுக்கு வேண்டுமா—

காமா :—கிச்சி! வேறு ஏதோ யோசனை செய்திருக்கிறார்
குஞ்சவைப்பற்றி!

தூரை :—ஆம்—
நீப்பெட்டி பையிடுக்குமே—
விளக்கேற்றி இறந்துசென்ற, அழகியின் உருவைக் காட்டு—
நான் பாக்கவேண்டும் சிக்கிரம்!

க ள வி ய ன் க ர ி கை

[887-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இரவிடம் காட்ட வென்பது இவ்வகை வெறம்புணர் கண்டு வருந்திய தலைவன் தோழியை யெதிர்ப்பட்டு இரவுக்குறிவேண்டிய விடத்து அவன் இடக்காட்டுதல். அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:—

பனைவளர் கைம்மாப் படாத்தம்
பலத்தரன் பா தம்விண்ணோர்
புனைவளர் சாரற் பொதியின்
மலைப்பொலி சாத்தனிக்கு
கனைவளர் காவிகள் சூழ்ப்பைத்
தோகை துயில்பயிலுஞ்
சிறைவளர் வேங்கைகள் யாங்கணின்
முடுஞ் செழுமப்பொழிலே,

—திருக்கோவை—154.

வந்தணல் காமன்னர் தேயமுன்
னூர்மறை யேறாயர்ந்த
கந்தணல் காமத யானைக்
கழல்மன்னன் கார்ப்பொதியிற்
சந்தணல் சேர்ந்துதண் காந்தணம்
பூந்தழல் போல்விரியும்
கொந்தணல் காமப்பிண்டி யாங்கணின்
முடுங் குளிர்பொழிலே,

—பாண்டிக்குகோவை.

கறைகமழ் சாந்தமெஞ் சாந்தே பூவும்
பொறைமலி காந்தணம் பூவே யாட்டஞ்
சிறைவண் டார்க்குஞ் செயலு [ய] ம் பொழிலே.

—பொருளியல்.

கன்னவிரும்பு காலி முடித்துக் கமழ்பசுஞ்சார்க்
தன்னி முடிமே வழகெழுதிப் - புள்ளறங்கும்
வேங்கை மரநிழற்சிற் நிற்பேய் வியன்சிலம்பா
நாங்கள் வினாயாட கண்கு.

—கிளவீட்டுதேளிவு.

வரவுணர்ந்தாரைத்த வென்பது தலைமகற்குக் குறியிடல்
காட்டிய தோழி தலைமகளுழைச் சென்று எய்தியவிடத்து
அவன்வரவறித்தமை தோழி சொல்லுதல். அதற்குச்
செய்யுள் வருமாறு:—

முன்னு மிருவ ரிரும்பொழில் மூன்றிற்கு முற்றமிழ்நூற்
யின்னு மொருவாசிற் றம்பலத் தார்தரும் பேரருள்போற்
றுன்னுமொ ரின்படமென்றோகைதன் றோகைக்குச் சொல்
[துவ போள்
மன்னு மரவத்த வாய்த்துயில் பேரு மயிலினமே.

—திருக்கோவை—160.

பாக்கத் திரவின் கட்டபட்டதொன்
றுண்டொபைப் காண்டெல்கும்
சேர்க்கைத் துணைத்தலை யோடொன்றுஞ்
சேர்ந்தில சேர்ந்துசெங்கை
தாக்கச் சிவத்த தடந்தோட்
டயாபான் றஞ்சையன்னாய்
பூக்கட் கழித்தலைக் கெண்டையுள்
னோடுண்ட புள்ளினமே.

—அறையர்கோவை.

புள்ளுக் துயிற்படை பெயர்ந்தண புணலுள்
வெள்ளிதழ்க் கைகை மணிக்காய் ததும்ப
வந்தணல் கொல்லோ தானே
வென்றி வண்ண னினைத் தணன் விரைத்தே.

—பொருளியல்.

புட்டிலம்பு சின்னமையார்...பூம்புலம்பி
னுட்டிலம்ப வீழ்கின்ற வோணையார்—கட்டிலம்பு
கொக்தார் கறுப்பொழிலி ணுள்ளக் குறியிடத்து
வந்தணல்கொல் கன்வ மகன்.

—கிளவீட்டுதேளிவு.

தாய்துயிலறித் வென்பது தலைமகன் குறியிடத்து வந்
தமை யுணர்ந்த தோழி தாய்துயிலறிதல். அதற்குச் செய்
யுள்:—

கடா ரரணெரி கூடக் கொடுஞ்சிலை கொண்டவண்டன்
சேடான் மதிமலர்ந்த தில்லைவன் னாய்சிறு கட்டெருவன்
கோடார் கரிசுரு மாமணி யூசலைக் கோப்பழித்துத்
தோடார் மதுமலர் நாகத்தைத் தூக்கு[சூ]ஞ் சூழ்பொ
[ழி]ற்கே
—திருக்கோவை—161

சதஞ்சார் தரும்படைக் கைதவன் காவிரி நாட்டரசன்
பதம்பாழ் படுத்திய பஞ்சகன் கூடற் பதியணையாய்
மதம்பாய் கரவொண்கண் மாமலை யொன்றுகங் வார்பு
[னத்த
ளிதண்கால் பறித்திறத்த தானாறுதையு மிருப்பொழிற்கே
—பாண்டிக்குகோவை

அன்னாய் காணென் நிருமுறை தன்னினை
யெடுப்பவுந் துயின்மடிக்க திலனே...
இலவ்விலை கெடுவே வண்ணலும்
புலம்புதுய ரகலக் கருதி வந்தோனே.

—பொருளியல்

இரவுக்குறி யுய்த்த வென்பது இவ்வகைத் தாய் துயி
லறித்த தோழி தலைமகளை யுடன்கொண்டு 'தாழிக்குவளை
மலர்ந்தணவேற் காண்பாம்; முல்லை மலர்ந்த வேற்
காண்பாம்' எனச்சொல்லிக் குறியிடத்துச் சேரல், அதற்
குச் செய்யுள்:—

வின்னுக்கு மேல்வியன் பா தலக் கீழ்வி ரீருடுத்த
மண்ணுக்கு காப்பணயத்துதென் நிலைநின் றென்மிடற்
[ரி]ன்
வண்ணக் குவளை மலர்நின் றணனை வாண்மயிர்நின்
கண்ணெக்குமேற்கண்ணொன் வண்டொழுங்குருமுலே
—திருக்கோவை - 162.

ஆழிக் கடல்வையக் தாக்கிய கோனரி கேசரிதென்
பாழிப் படைகவென்ற பஞ்சவன் பைப்பும் புறவணித்த
பூழிப்புணமஞ்சுறு யன்னகல் லாய்கொள்கும் போ திளியே
தாழிக் குவளைநின் கண்போன் மலருக் தடமலரே.

—பாண்டிக்குகோவை.

வினைக்கின்ற பல்புசுழ் வேந்தன்
விசாரிதன் வினெடதிர்க் து
நிலைக்கின்ற மன்னரைச் சேசு
ராழித்தவன் நீத்தமிழ்ப்போல்
வினைக்கொன்று கைமங்கை யாசென்று
கண்டுகின் வா யுவந்து
முனைக்கின்ற வெள்ளெயிற் றேற்கொன்
டலர்ந்தண முல்லைகனே.

—பாண்டிக்குகோவை.

கன்னவியு கோகைநின் கண்போற் குவளை யு
முன்னெயிற் றரும்பு முல்லைபுய்
கொள்குவம் போ துகங் குளிர்பொழி விடத்தே.

—பொருளியல்.

நிக்குத லுரைத்த வென்பது குறியிடத்துத்த தலைமக
னைத் தலைமகன் எதிர்ப்படுமென்னு நினைமக்கண் தான்
நிக்குதல். அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:—

சந்தி வரமென்னு காரண னுண்மலர்ச் சுண்ணக்கெட்டுக் கந்தி வரன்புலி யூரணை யாய்தடம் சுண்கடத்த இத்தி வரமியை காணின் னிருஞ்சேர் குழந்தெழில்சேர் சந்தி வரமுறி யும்வெறி வீய்த் தருளுவே.

—திருக்கோவை - 163.

ஆய்போ லருளுந் கொடையரி கேசரி யம்பொ தியில் வேய்போ லியவிரு தோண்மட வாய்விரைத் தேன்சமழ் [திண் வாய்போன் மலருந் குமுதங்கள் கொய்து வருமனவும் நீபோ திவைகொய்து கின்பது சால செறி யுடைத்தே.

—பாண்டிக்கோவை.

நின்னீணை நீல்வியிழி னிம்புரை சீல மென்னிரு குறங்கொடு சொய்தியான் கொணர்வன் அன்னீலை மடவாய் சீரை லரிதே.

—பழம்பாட்டு.

குறியெதிர்ப் படுதெ லென்பது இவ்வகை குறியிடத்து திறுத்தித் தோழி நீங்கியவிடத்துத் தமியளாய் நின்ற தலை மகளைத் தலைமகன் எதிர்ப்படுதல். அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:—

காமரை வென்றகண் ணேன்றில்லைப் பல்கதி ரோணடை தாமரை யில்லி னிதழ்க்கை வந்திறந் தோதமியே [த்த பாமரை மேகலை பற்றிச் சிலம்பொதுக் கிப்பையவே காம்பவர யாமத்தென் னோவந்த வைகி கயத்தவே.

—திருக்கோவை - 164

வெவ்வீணை யார்படை வேந்தர்கள் வெண்மாத் திடைப்படவென் றவ்வவர் வாழ்புதி கொண்டவன் கூட லகன்பொழில்வாய்ச் செவ்விரை காரணமலர்ப் பாதஞ் சிவக்கச் சிலம்பொதுக்கி யில்விரன் வாய்வர வென்னீ ரினைத்தனை யேந்திழையே.

—பாண்டிக்கோவை.

மொய்யிருளி னீரே முனரி யகந்திறந்து செய்ய வடியிற் சிலம்பொதுக்கிப்—ஐயவொரு யின்வந்த தென்ன வெழுந்தனியே வந்தவா வென்வந்த சொல்லீ ரெமக்கு.

—கிளவித்தேளிவு.

அருக்கன் வருவதன்முன் னம்புயப்பூத் தோயிற் திருக்கதவ மாரோ திறத்தார்—மருக்கமழ்தார் வன்னாட செய்தல்வாய் வல்லியில் வல்லிருளில் என்னாட னீவருவா னீங்கு. —கிளவிவீணக்கம்ப. ... இவையெல்லாம் இரவுக்குறிவந் தொழுகா நின்ற காள் அவனாட் செய்யப்படுங் குறியன்றி யல்லருமிப்பட்டு இந்நெறித்தவிடத்துத் தோழி யவன் வரவுணர்ந்து அவ னறியச் சொல்லுதல். அதற்குச் செய்யுள்:—

காசக் தொழுவெழி லம்பல நண்ணி கடகவல்லவோ ளுமக் மீதுமதி யேமதி யேசுவில் நேற்றகையெங்க ளாம வரவெநிற் காக்கொள்ளு கள்ளிருந் வாய்கறவார் காச மலிப்பொழில் வாழியில் வாய்த்தநின் றுயகமே.

—திருக்கோவை. - 171.

தானீணை யாமலர் சூடா வரைசரைச் சங்கமங்கை வானின்து [த் தால்வென்ற மாநன் றிருக்குல மாமதியெங் கேசுளின் தாம்வரும் போதி னெழுதாதாய்க் குறுவியரோ காணினு நீருறை யாதே விளங்க சலிவீன்றியே.

—பாண்டிக்கோவை.

வான்வரி வேங்கை வழங்குந் திடுகெழியெங் கேள்வரும் போதி னெழுதால்வாழி வெண்டிங்கா[ர்] கேள்வரும் போதி னெழுதாதாய்க் குறுவியரோ நின்வரி காசக் தெய்தே வற்றிவெண்டிங்கா[ர்].

—பழம்பாட்டு.

அன்னத்தொலி யுரைத்த வென்பது இவ்வகைத் தாம் (4ற) [அல்ல குறி]ப்பட்ட படியைத் தின்னமேலிட் டென்ற்தியு தோழி யன்னத்தொலி யுரைத்தல். அதற்குச் செய்யுள்:—

யின்னம் கலருந் கடைமுடி யோன்வியன் றில்லையன் னு யென்னம் கலமவரலெய்தியதோ வெழின்முத்தக்காத [திப் பொன்னம் கலர்முனைச் சேக்கையின் வாய்ப்புலம் புற்ற மன்னம் புலம்புமனவுத் துயிலா தருக்கினவே. [முற்ற

—திருக்கோவை - 172

அறைவா வெதிர்தழல் வேத்துக வல்லத் தமரழித்த கறைவா யிலக்கிலை வேன்மன்னன் காணலம் கண்ணியன்ன இறைவா யணிலை யாபெய்கொ வாயில் வீரவினெல்லாக் துறைவா யினம்புனை மேலென்ன மொன்றுத் துயின்றிலவே.

—பாண்டிக்கோவை.

வணர்சரி மைய்பால் ஊணுத லரிவை யவடி.ற மறிதல் யாவதும் புணர்துயின் மறத்தன புள்ளினம் பெயர்க்தே.

—போருளிபல்.

கடவொலி யொலித்த வென்பது இன்று விடிவளவுக் கடவொலி யடங்கியதில்லை யெனச் சொல்லுதல். அதற்குச் செய்யுள்:—

சோத்தன் னடியமென் றேரைக் குழுமித்தொல் வானவர் குழ்த் தேத்தும் படிசித் பவன்றில்லை யன்னு ளரிவளை வார்த்துன் னமுதாச் சிறுவு மதிபு மிழந்தவரீ போத்தா மினைப்பொழி யாய்ப்புரி கோச்சராய் பெருக்கடவே.

—திருக்கோவை - 173.

அறம்புரி செங்கோ லரிசே சரிநிடுக் தாணடையர் பறந்தலை வாய்ப்பட்டு வென்றவன் கூடந் பதியணையா னிறந்தவ வூட சிறமுந் திருவு முடனழிந்து கறக்குல தென்று மொழியாய் கழியாய் கருக்கடவே.

—பாண்டிக்கோவை.

புன்னை கலைப்பினும் பூஞ்சினை தோயினும் பின்னிருவ் கூடத்தவெந் தோழி னடைமொக்கு மன்னனை யாதி வாழி கடவோதம்.

—பழம்பாட்டு.

புன்னை மலர் தூய்ப் புனத்தும் பலிக்கித்த வன்னம் துயிலழித்தா ரார்கொலோ—மன்னன் மதுரா னனதொண்டி மாக்கடவே சொல்லாய் முதிரா முல்பயத்த மூன்று.

—பழம்பாட்டு.

கல்லளத் தானு முமுதனத் தானு ககைக்குகல் வில்லளத் தானுந் கும்விலை கேட்கில் விரிதமிழின் கொல்லளத் தானுரு பாவலர்ச் காய்த்துறை யூச்சுறையூர் செல்லளத் தானனத்தா[ரி]னெடு காட்டிற்றுகேர் சிறுமே.

—நறையூர்ந்தாதி.

என்னு விதுசெய்கென் றென்சொல்ல வாயிகல் பாழுவென்ற மின்னா ரயிப்படைச் செங்கோல் விசாரிதன் விக்கொலிர்ந்த

தென்னுடையனினும் கொள்ளார் விலை
யாத்தமர் சீர்செய்வண்டு
முன்னுண் மலரென் நனைபுங்க
நெணழை முழிமுழிசேக.—
—பாண்டிக் கோவை.

யானெவ னறிகோ வண்ணல் வானெடு
கானில முழுலதும் பெறினும்
பேனாரம் மவீர்ப்புண் முலைக்கே.
—பொருளியல்.

பூஞ்சணக்கின் மென்முலைக்குப் பொன்னுலகோ போ
காஞ்சில சொல்லி கனியெல்வாள்—நீஞ்சொற்
பிறைநறு லுண்ணாட்டமரோ பெரியார்
குறைவீர்தாள் கொள்ளார் பிற.
—கிளவிந்தெளிவு.

கொக்கைக்குள் தாய் குலவனைசேர் கோகனகக்
செக்கைக்கு மென்னவிலை செப்புலோம்—மங்கை
தெரியா மருங்குலக்குத் தேசம்விலை யென்னத்
தரியார் மலைவாணர் தாம்.
—கிளவிந்தெளிவு.

உடன் போக்குரைத்தலென்பது... .. இவை
பரிசுக் கேட்ட தலைமகன் உடன் [கொண்டு]போவது
தனியுத்தேனெனினும் கிழலு நீருமில்லாத அழல் வெண்
காண[மாற்ற] கில்லாள் கொல்லோ வென்னு(க் தலை)
மகற்குத் தோழி சொல்லுதல். அதற்குச் செய்யுள்:—

பிணையுக்கலையும்வன்பேய்த்தே ரினைப்பெரு நீர்க்கையால்
அணைய முரம்பு நிரம்பிய வத்தமு மையமெய்யே
யிணையு மனவுமில் லாவிறை யோனூறை தில்லைத்தன்யும்
பிணையுத் தடமுமன் றோகின்றெடுகினம்பைத்தொழிக்
[கே
—நீருக்கோவை-202.

[மால்புரை யானை மணிமுடி. மாறன்மண் பாய்நிழற்றும்
பால்புரைவெண்குடைத் தென்னன் பறத்தலைக்கோடி.]
[வென்ற
வேல்புரை வெம்மைய காண மெனிணுமல் வேக்தன் செய்ய
கோல்புரை தண்மைய வாரின்னெடு தேகினக் கொம்பி
[னுக்கே.
—பாண்டிக் கோவை.

நீயினும் [வெம்மைய] வெண்குலை யாயின்
யாவது மினிய காணு
செய்யார் சிலம்ப நின்றெடு செலினை.
—பொருளியல்.

மன்னெடு வேலினும் மாழை மடகோக்கி
நின்றெடு செல்ல நெடுக்கானல்—கொன்னுணைய
வேலென் வெம்மையு வாயினும் வெந்தர்செக்
கோலென்ன வாகுந் குளிர்ந்தது.
—கிளவிந்தெளிவு.

நீய பெருவனமுஞ் செத்தறையு கத்தறையுக்
தாய பெருவனமுஞ் தேலையுமாம்—ஆய
கவம்பா முலைமகட்டுக் காமருபூக் கண்ணி
சிலம்பாநின் பின்னர்ச் செலின்.
—கிளவிந்தெளிவு.

செல்லுடன் படுத்த வென்பது இவ்வகை யுடன்போக்கு
சுயப்பித்த தோழி தலைமகனாழைச் சென்றுணர்ந்த(லை)க்
தலைமகன் சொல்லுதல். அதற்குச் செய்யுள்:—
மற்பாய் விடையோன் மகிழ்புலி யூரென் னெடுமவளர்ந்த
பொற்பார் திருகாண் பொருப்பார் விருப்புப்புருந்துறுத்தக்
கற்பார் நெடுக்கால் கலக்கிப் பறித்தெறி யக்கழிக
இற்பார் பிறவந் வேழையர் வாழி யெழுமையுமே.
—நீருக்கோவை.-208.

எணு மிகறு மழிந்துதெல் வேந்தரெல் லாயிறைஞ்சிக்
காணும் சுழனெடு மாறனென் கோளின்று காக்குமண்
சேனெடுமென் னேடக லாதுட னுய்த்திரி வின்றிவந்த[மேற்
காணு மளியத் தருகற்பு மேற்பட னைகின்றதே.

—பாண்டிக் கோவை.
அளிதோ தானே காணே நம்மொடு
கனிநீ மிழ்த்தன்று மன்னோ வினியே
வான்பூல் கொம்பி னென்குமணற் சிறுகிறை
நிம்புன னெரிதா வீத்துக் காக்குத்
தாங்கு மனவைத் தாக்கிக்
காம செரிதரக் கைநிலல் லாதே.
—குறுந்தொகை-149.

சிலரும் பலரும் கடைக்க னெண்கி
மூக்கி னுச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்க்கி
மறுகிற் பெண்டி ரம்ப ஞாற்றக்
சிறுகோல் வலத்த னன்னே யலைப்ப
வலத்தெனன் வாழிதோழி காணற்
புதுமலர் தீண்டிய பூகாறு குறுஉச்சவற்
கடுமான் பரியகழ் கதம்பரி கடைஇ
கடுகாண் வறூஉ யியதோர்க் கொண்கனெடு
செலையார்க் திரிஞ்சையாலே
அலர்சமக் தொழிகவீவ் வழுங்க ளாதே.
—நற்றிணை-149.

ஊருஞ் சேரியு மலரெழு யாயுக்
தானே யிருக்க கண்மனை யானே
நூந்துதெவல் விடலையொடு [டு]கழீஇ
யருஞ்சாரஞ் சேறல் புரிச்தனை[னி]னியே.
—பொருளியல்.

செவ்வழங்குவித்த லென்பது இவ்வகை யுடன்செவ
வற்ற நிலைமகன்ட. செவிலித்தாய் முதலாயினர்க்கு
உரைத்ததற்பின் இவர் நிரிவாரிடைப் போய் வருந்துத்
குறையென்னெனத் தோழி தலைமகட்டுக் சொல்லுதல்.
அதற்குச் செய்யுள்:—
பாய்ப்புரவி சடாயன்று பாழிப்பகைமலைத்தார் [லின்வாய்
தேயப் சிலைகொண்ட தென்னவன் நன்றென் பொழிவி
வேயொத்த தோளினே நுமமோடு [வார] விருப்புற்ற்தன்
ஆயத் தவரை நினைத்துண்க னீர்கொன் டலம்வந்தவே.
—பாண்டிக் கோவை.

விளம்பழக் கமழும் கமஞ்சூற் குழிசி(லம்)
பாசக் தின்ற தேய்கான் மத்தம்
கெய்தே ரியக்கம் வெளிண்முதன் முழங்கும்
வைகுபுளன் விடியன் மெய்கார் தென் கா
லரியமை சிலம்பு கழீஇ கண்மான்
வரிப்புனை பந்தொடு வைஇய செல்வோன்
இவைகாண் டோறு கோவ மாதோ
அனியரோ வளியரென் னையத் தோரென
நும்மொடு வரவியா னயரவும்
என்வரைத் தன்றியுக் கழுவ்த்தனை கண்ணே.
—நற்றிணை-12.

எழினுக ளும்முட னேகுதல் விருப்பு
மழிவறு மாயத் தவர்களை நினைந்து
விழையினே யெண்ணக் தாண்டிகத் தருமே.
—பழம்பாட்டு.
இவையெல்லாம்
‘அம்பலு மலருந் களவு’—குறை - 22.
[என்னுஞ் சூந்திரத்துட்] கண்டு கொள்க. தோழியா
லாய்குட்டமுடித்தது. (நக - ௪௨.)
களவோழுக் முயுத்தது.

தோலாமொழித்தேவர் இயற்றிய

சூ ள ர ம ணி

[884-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

6. தாவலீசு சூக்கம்.

450

நலங்கனி மடந்தையர் நடத்தொறு மிணர்ப்போ
தலங்கல ளகக்கொடி அயற்சடர வோடி
விலக்குபு ருவக்கொடி முரிந்துவெரு வெய்த
மலங்கின விலங்கின மதர்த்தவவர் வாட்கண். 20.

நலங்கனி மடந்தையர் நடத்தொறும்-அழகு நிரம்
பிய அம்மங்கையர் அடிபெயர்ந்து நடந்தபோதெல்
லாம், அவர்வாள் கண் - அவருடைய வயோப்போன்ற
கண்கள், இணர் போது அலங்கல் அளகம் கொடி.
அயல்சடர ஓடி-பூங்கொத்துக்களால் தொடுத்த மாலை
களை அணிந்தகூந்தலுடன் தொடுத்துத்தொங்கவிட்ட
மயிர்ப்பாட்டி. என்னும் அணியின் பக்கத்தில் ஒளிர்
ஓடி, விலக்கு புருவம் கொடி முரிந்து வெருவு எய்த-
குறுக்கிட்ட புருவக்கடை முரிந்துவிடுமோ என்று
அஞ்சி, மலங்கின விலங்கின மதர்த்த - கலங்கினவாய்
இங்கும் அங்கும் குறுக்கா ஓடி மதர்த்து விளங்கின.

அளகக்கொடி - "அளகவல்லி" என்னுமொரு சாத
ணி. அது கூந்தலிற் கோத்துக் காத்தணியாகிய குறையு
யோடு பிணிக்கப்படும் பொன்சங்கிலி; இதுகளை இக்கால
த்தில் 'மயிர்ப்பாட்டி' என்பர். சீழ் சயம்பவரச் சருக்
கம் 196-ம் செய்யுளைப் பார்க்க. வெருவெய்த-வெரு
வெய்தி, எனமாற்றுக. 'புருவக்கொடி முரிந்து அஞ்ச'
என்றும் உரைக்கலாம்.

451

அலத்தக மலைத்தன வடித்தல மார்பறும்
கலைத்தலை மலைத்துவிசி கிணற்கடி யல்குல்
, முலைத்தலை முழித்தொளி துறும்பிபுள முத்தம்
, மலைத்தலை மயிற்சூல மருட்டுமவர் சாயல். 21.

அவர் - அவர்களுடைய, அடித்தலம் அலத்த
கம் அலைத்தன - பாடல்கள் செம்பஞ்சக் குழம்புப்
பூச்சால் வருத்தமுற்றன. கடி அல்குல் ஆர்ப்பறும்
கலைத்தலை மலைத்து விசிகின்ற - விளக்கம் பொருந்திய
அல்குல் ஒலிக்கும் மேகாலாபரணத்தின் கடைப்பூட்டு
அறும்படி. அகன்றன. முலைத்தலை முத்தம் முழித்
த்து ஒளி துறும்பி உள்ள - முலையின்மீது முத்து
மாலைகள் அரும்பையொத்து ஒளிவிடும்படி விளங்கின.
சாயல் மலைத்தலை மயில் கணம் மருட்டும் - மேனி
யின்மென்மை மலையில்வாரும் மயிலின் கூட்டத்
தையும் மயங்கச்செய்யும்.

அலைத்தல் - வருத்தல், 'மலைத்தன' எனப் பிரித்து
'அணிர்தன' என்று உரைத்தலும் ஒன்று. மலைத்து -
மலைபு, அற்றுக்கடையு.

452

கணக்கெழு கலாவமொளி காறுமக லல்குல்
கணக்கெழு தடத்துணை முலைச்சுமை யிடைத்தாய்
வணக்கியு தணக்கியும் வருந்திய மருங்கிற்
கிணக்குதுணை யாய்நிமி நிரங்கின வெழுந்தே. 22.

கணக்கெழு கலாவம் ஒளிகாலும் அகல் அல்குல் -
பல மணிக்கோவையால் அமைந்த கலாபம் என்றும்

ஆபரணம் ஒளியைப் பரப்பும் அகன்ற அல்குலுக்கும்,
கணக்கு-எழு தடம் துணை முலை சுமை - தேமல்
பார்த்த மலைப்பொத்த இரண்டாகிய முலையாகிய
பார்த்துக்கும், இடைத்தாய்-நடுவிளிந்துப்பதாய், வணக்
கியும் தணக்கியும் வருந்திய மருங்கிற் - வளைந்தும்
தளர்ந்தும் வருந்திய இடையிலுக்கு, இணக்கு துணை
யாக - நட்பிற் பொருந்திய துணையாக, னிமிய -
வண்டுகள், எழுந்து இரங்கின - கூந்தலினின்று எழு
ந்து இரங்கி யொலித்தன.

'கலாபம்' என்பது பதினாறு மணிக்கோவையால்
அமைந்த மாதிரியை. முலைக்கும் அல்குலுக்கும்
இடையே நெருங்கும் முலைப்பூத்தைத் தாமக்
மாட்டாது வருந்தும் இடைக்குத் தாரும் கூந்தலிற்
படிந்து தங்கி வருத்தலாகாதென்று இரங்கி வண்டு
கள் மேலெழுந்து பறந்து ஒலித்தன என்க. இரங்
கல் (1) மணியிரங்கல் (2) ஒலித்தல். இங்கே இரட்டு
மொழிதல் என்றமுத்தியால் இரப்பொருளும் தந்து
நின்றது.

453

முலைத்தொழில் சிலைத்தொழி னறையிற் முருக்கு
நிலைத்தொழில் வென்றன நிலைத்தொழுக விண்பக்
[வாம்
கலைத்தொழில்கள் காமனெய் கணைத்தொழில்களெல்
கொலைத்தொழில்கொள் வாட்கணி எனத்தகுறிகண்டர்]

முலைத்தொழில் - அவர்களுடைய தணக்களின்மேய்
கை, சிலை தொழிலினர் உயிர் முருக்கும் - சிவ்வீர
ருடைய உயிரையும் அழிக்கும்; நிலைத்தொழில் என்று-
நிலைத்த தணமத்தாகிய தொழில் உடையன என்று,
உளம்பிணைத்து ஒழுக்க-கண்டாருடைய மனம் எண்ணி
ஒழுமுறா, இன்பம் கலை தொழில்கள் - காம
னுவிற் சொல்லப்பட்ட சரதச் செயல்களும், காமன்
எய்கணைத்தொழில் - மன்மதன் எய்யும் அம்புகளின்
தொழிவாம், எல்லாம் - முழுதும், கொலை தொழில்
கொள்வார் கண்ணின் அகத்த - கொலைப்பாடு செய்ய
வல்ல வார்போன்ற கண்ணினிடத்தே அமைந்து
உள்ளன, குறிகண்டர்-இதைக் குறித்து உரைஞர்கள்.

454

துடித்ததவால் வாயொடு துறும்புரகை முத்தம்
பொடித்தவிய ஹீரொடு பொலிந்தகட ரோலை
அடித்தலை கத்திலெ டணித்தவள கத்தார்
வடித்தசிறு நோக்கொடு முகத்தொழில் வருத்தவர்' 24.

அணிந்த அளகத்தார் - ஒப்பனை செய்யப்பட்ட
கூந்தலையுடைய அவர்கள், துடித்த தவால் வாயொடு-
துடிக்கும் பலவன் போன்ற இதழ்களோடு கடிய
வாயாலும், துறும்புரகை முத்தம் பொடித்த வியன்
ஹீரோடு - ஒளிதுறும்பும் பற்களாகிய முத்துக்களி
னின்று எழுந்த மிக்க காந்தியாலும், பொலிந்த கடர்
ஒலைபொடு - விளக்கும் பிரகாசத்தை உடைய கா
தோலையாலும், அடித்த திலகத்தின் ஓடு - நெற்றியிற்
பொருந்திய திலகத்தாலும், வடித்த சிறு நோக்க ஓடு-
திருந்திய கடைக்கண் பார்வையாலும், முகம் தொழில்

வகுத்தார் - (ஆடவரை மயக்குப்) முகத்தொழில்
அமைந்தவராக விளங்கினார்.

455

பூவிரி குழந்தைகளை மணிப்பறவை போகா
ஆவிகொள்கிறபுகையுள் விம்பியவ ரொண்கண்
காவிடையன ஆதுவன கைத்தலம் சிலங்க
மேவியிவை காந்தளென விழுமிக் கொந்தார். 25.

மணி பறவை - கருவண்டுகள், அவர் - அவர்களின்,
பூவிரி குழல் சினை போகா—பூக்கள் விரிந்த கூர்
தல் முடியிற் படிந்த, ஆவிகொள் அகில புகையுள்
விம்பி - வாசனையை யுடைய அகிர்புகையுள் ஒலித்
துத்தங்கி, ஒண்கண் காவி என ஊதுவன - ஒளி
பொருந்திய கண்களைக் கருங்கூலினை மலவென்று கரு
திக்க குடைபவைகளை, கைத்தலம் சிலங்க - அவ
ருடைய கைகள் தடுத்தோட்ட, இவை காந்தள் என -
இவற்றைக் காந்தளென எண்ணி, மேவி விழு-விரும்பி
விழுவினதனால், மிக கொந்தார் - (பலவாறு) அவர்கள்
மிகவும் கொந்தார்கள்.

மணி - சிலமணி, ஆவி - வாசனை, ஆவிகொள்
என்பதற்கு 'ஆடவருயிரைக்கவரும்' என்றும் உரை
க்கலாம். விம்புதல் - ஒலித்தல் (பிங்கலந்தை). சில
ங்க - குறுக்கே சென்று தடுக்க. (புறம், 169, 250).

456

சரும்பொடு சமுன்னுள் குழந்தை எழிற்கை
சரும்பொடு கலந்துள கனித்ததாம் திம்பண
நரம்பொடு நடந்துளர் வீரற்றலை பெயிற்றிறை
அரும்பொடு பொலிந்ததுவர் வாயமிர்தம் அன்றே.

அவர் - அவர்களின், குழல் தொகை சரும்பொடு
சமுன்னுள் உன்ன - கூந்தலின் தொகுதி வண்டுகள்
சுழல்பெற்றவையாக இருந்தது; எழில் கை சரும்
பொடு கலந்துள - அழகிய கைகள் சரும்பின் இயல்
பைக்கொண்டு விளங்கின; நரம்பொடு நடந்து உள்
விரல் திம்பணத்தலை - வீணையின் நரம்பைத் தடவி
இசைக்கும் விரல் எழுப்பும் இனிய பண்ணின் சுவை
பையக்காட்டும், எழிறு ஏர் அரும்பொடு பொலிந்த-
பற்களாகிய அழகிய முல்லையரும்புடன் பொலிந்த,
துவர் வாய் அமிர்தம் கனித்தது - செவ்வாயின் அமிர்
தம் கனிப்பைச்செய்தது. அன்றே - அல்லவோ.

457

கணங்குழை மடந்தையர் கவின்பிறழிருக்கண்
அணங்குற சிலங்குதொ ரகம்புலர வாயு.
மணங்கம மலங்குழைடை மைந்தர்தம் மணந்தாழ்
வணங்குடை வணங்குதொ நணங்குகென வணங்கும்.

மணங்கமழ் அலங்கல்உடை மைந்தர் அகம் - வாச
னைகய விசும் மாலையை அணிந்த மைந்தருடைய
உள்ளம், கணங்குழை மடந்தையர்-பலவாகிய குழை
களை அணிந்த அம்மலங்கையருடைய, கவின்பிறழ்
இரும் கண் அணங்கு உற சிலங்குதொறு - அழகு
விளங்கிய கரிய கண்கள் பிறருக்குத் துன்பமுண்டா
குப்படி அங்குமிங்கும் உலவிப் பிறழும்போ தெல்
லாம், புலரவாயு-வருந்தித் தளர்ந்து, தம் மணம் தாழ்
வணங்கு இடை வணங்குதொறு- தம்முடைய மணம்
மிக விழுப்பி விழும் அவருடைய வளைந்த இடை
துவணங்குபெய்யும்போதெல்லாம், அணங்கு எனவணங்
கும் - அவனாத் தெய்வமகனிரென நினைந்து வணங்
கும்.

'அகம் புலரவாயு வணங்கும்,' என வீணைமுடிக்க,
தாழ்தல் - ஆசைப்பெருக்கம். (சூளா. சிசுண்டு).

458

நெய்யலர் குழந்தைகளை நெருப்பினும் என்பார்
மையலர் நெடும்கணிகை வல்லகொலை என்பார்
தொய்யிலினை மென்முலைவி னீர்சடுதி ராயின்
உய்யலம் எனத்தொழுது மைந்தர்க ளுடைந்தார். 28.

மைந்தர்கள்-ஆடவர்கள், நெய்யலர் குழல்தொகை
நெருப்பின் அடும் என்பார் - புழுகுநெய் பூசிய கூந்த
லின் தொகுதி நெருப்பைப்போல நம்மைச் சுட்டுஎரி
க்கும்என்று சிலர் சொல்லுவார்; மைஅலர் நெடும்கண்
இவை கொலைவல்ல என்பார் - மைதீட்டிய இந்த
நெடியகண்கள் கொலைசெய்வதில் வல்லனஎன்று சிலர்
சொல்லுவார்; தொய்யில் இளம் முலையின் - சந்த
னக்கோலம் எழுதப்பெற்று இளமையான மெல்லிய
முலைகளை உடையவர்களே, சடுதிர் ஆயின் - நீர் இவ்
வாறு எம்மைச் சடுவீராயின், உய்யலம் - நாம்கள்
உயிர்சிதைத்திருக்கமாட்டோம், என தொழுது
உடைந்தார்-என்று தொழுது நைந்து உருகினார்கள்.

நெய் - கூந்தலுக்குத் தடவும் புழுகுநெய். தொய்
யில் - முலைமேலும் தோள்மேலும் சந்தனைக்குழம்பா
லேனும் குங்குமக்குழம்பாலேனும் பல வடிவங்களை
எழுதி அலங்கரித்தல். முலையின் நீர் சடுதிராயின்,
என்ப பிறித்து, முலையினால் நீங்கக் சடுவீராயின்
என்ப பொருள்கொள்ளலும் ஒன்று.

(வேறு)

459

நாம நூற்கலை விச்சையின் னன்னெறி யிவைதாம்
தாம நீன்முழற் நளர்நடை யுருவுகொண் டணையர்
வாம மேகலை மடவர லீவர்களை வளர்த்தார்
காம நூலினுக் கிலக்கியம் காட்டிய வளர்த்தார். 29.
நாம நூல்கலை விச்சையின் நலநெறி இவைதாம் -
(கற்கவிரும்புவார்) அஞ்சும்படி விரிந்த பல கலாசாத்த
திரங்கனிலுள்ள வித்தகைகளின் நல்ல நெறிக்களாயும்,
தாம நீன் முழற் தளர்நடை உருவு கொண்டு அனை
யார்-மாலையைச்சுடிய நீண்டகூந்தலையும் தளர்ந்தகூட
யும் உடைய பெண்களின் உருவைக் கொண்டாற்
போன்றவராகிய, வாமம் மேகலை மடவரல் இவர்களை
வளர்த்தார் - அழகான மேகலாபாணத்தை அணிந்த
மங்கையர் இவர்களை (ப் பெற்று) வளர்த்த நாய்மார்,
காமநூலுக்கு இலக்கியம் காட்டிய வளர்த்தார் - காம
நூற் சொல்லிய இலக்கணங்களுக்கு இலக்கிவமாகவே
இவர்களை வளர்த்தார் போலும்.

காம நூற்கலை விச்சை - அறுபத்து நான்காகிய
கலாசாஸ்திரங்கள்.

460.

இனிய வீங்கிய விளமுலை யிவர்களை வளர்த்தார்
பனியின் மென்மல ராலந்தன வுலகையிற் பரில்வார்
கனிப வேலீவர கடல்களை யமிர்ந்தெனக் கனிவார்
முனிப வேலீவரனக்கணைக் கணையென முனிவார். 30

இனிய வீங்கிய இளமுலை இவர்களை வளர்த்தார் -
இனியவாய்ப் பருந்த இளமையாய்ந்த முலைகளை
யுடைய இவர்களை வளர்த்தவர்கள், பனியின் மென்
மலர் அலர்ந்த அன்ன - பனியினால் மெல்லிய மலர்
கள் அவர்ந்து விளங்கினது போல, உலகையிற் பரில்
வார் - எப்பொழுதும் மகிழ்வற்று இருப்பார்கள். (எ
னெனினால்) இவா-இவா, கனிப்பவன் - மணம் இறங்கு
ராஜால், கடல்களை அழித்து என கனிவார் - பாருகட
லிலே உண்டான அமிர்த்தத்தைப் போல இளகுவார்
கள்; முனிப்பவால் அணங்கன் ஐக்களைஎன முனிவார் -
கோபிப்பவரால் மனம்மதுடைய பஞ்சபானகளைப்
போலக் கோபிப்பார்கள்.

யாப்பிலக்கணம்

செய்யுள்—கலிப்பா

[898-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

கொச்சகக் கலிப்பாக்களில், தாழிசை மாத்திர
மேனும், தாழிசையினுடைய தனிச்சொல்லும் சரி
தகமும் சேர்ந்தேனும் வருமாயின், அது தாழிசை
யொருபேரூ என்று வழங்கப்படும் என்பதைக் கூறி
அதற்கு உதாரணமும் காட்டினோம். இனி அம்போத
ராக்க வொருபேரூக்கும் இரண்டொரு உதாரணம்
காண்போம். இவ் வொருபேரூகொச்சகக்கலிப்பாக்க
ளின் இலக்கணம் ஒருவழி வரையறுக்கப்பெற்று நிற்க
வில்லையாயினும், தரவு தாழிசை என்னுயில் விரண்டு
உறுப்புக்களில் ஒன்று நீக்கி வருவனவற்றைப் பொது
வாக ஒருபேரூகுகளென்றும்; தரவு இன்றித் தாழிசை
மட்டுமேனும், தாழிசையும் தனிச்சொல்லும் சரிதகமு
மாகவேனும் வருவனவற்றை முன்னுறித்தபடி தாழி
சை ஒருபேரூகுகளென்றும்; தரவேனும் தாழிசையேனும்
மிலதாக அம்போதராக்க உறுப்புமிசூந்து வருவதை
அம்போதராக்க வொருபேரூகுகளென்றும், தரவேனும் தாழி
சையேனும் இலதாக அராகவுறுப்பு மிசூந்து வருவதை
வண்ணக ஒருபேரூகுகளென்றும், ஒருவாறு வழக்களாம்
என நினைக்கின்றோம்.

12. அம்போதராக்க வொருபேரூ.

தாழிசை

1

கரைபொருநீர்க்கடல்கலங்கக் கருவரைமத் ததுவாகத்
திரைபொருது புடைபெயரத் திண்டோளார் கடைந்
[தனியே;

2

முடிப்பொரு துடல்கலங்க முழவுத்தோள் புடை
அகல்விசும்பி னமார்க்கு மாமுதம் படைத்தனியே;

3

வரைபெரிய மத்தாக வாரவலத் கபிராகத் [தனியே;
திரையிரியக் கடல்கடைந்து திருமகோப் படைத்

அராகம்

அமரரை யமரிடை யமருல கதுவிட
தாமது புகழ்ப்பிக மிகவிச லுத்தனை.

அம்போதராக்கம்

அளவெண் :—

1. ஆலைகட லுலகமு மந்தனார்க் கிந்தனை.
2. உலகொடு நிலவிய வொருபுகழ் சமந்தனை.

இடையெண் :—

1. ஆதிக்க ரைசெய் தினை.
2. நீதிக்கண் மதிவிரம் பினை.
3. விளக்கெரி முதல்வேட்டனை.
4. துளக்கெரி யவர்புகழ் துளக்கினை.

சிற்பெண் :—

1. அலகு நீ. 2. உலகு நீ. 3. அருகு நீ. 4. பொருளு நீ.
5. நிலவு நீ. 6. வெயிலு நீ. 7. நிழலு நீ. 8. நீரு நீ.

தனிச்சொல்
எனவாக்கு
சரிதகம்

பவமு மெறிதிரைப் பரவைக் கோவே
புகழ்துறை நிறைந்த பொருவே னன்றி
உலகுட னளந்தனை நீயே
உலகொடு நிலவுமதி யதயவரை யொத்தே.

இப்பாட்டில் தரவின்றித் தாழிசை உளது. சரடி
அராகம் ஒன்று இருக்கின்றதேனும் அம்போதராக்க
உறுப்பு மிசூந்திருப்பதாற்றி இது அம்போதராக்க
ஒருபேரூ என அழைப்பதற் குரியதாகின்றது.

அம்போதராக்க ஒருபேரூகிற்கு, முடிபுள் பாப் பாலி
எனும் என்னும் துறுபுடையார் காட்டுமோர் உதாரணத்
தையும் இங்குத் தருகின்றோம்.

தரவு

மணிமல்லு துறைத்திருப்பார் கடனடுவண் வரியவரி
எணிமல்குமமளியின்மே லறிதுயில்கொள்வுழிமதமா
வழுக்களுக்கூர் தழைத்தருார் கலம்மடந்தை முருள

[முலைக்

கொழுக்களபத் தினிலமுந் திக் குழைதிருமார் பையு
[கெழுத்தும்

கூக்கமுல்வண் னிலத்துறைப்பப் பொல்துதிக்கற்
[வழியினுள்

துங்குறற் துணர்க்குஞ்சி சவற்புளத் துனைத்
[தோளால்

தாங்குகலு முனைக்கொடுதாய்த் தாயிடக்கர் முரண்
[முருக்கித்

தேங்கமலத் தடம்புடைக்கும் தென்னரங்கத் தமர்ந்து
[ளாய்

தனிச் சொல்
ஆங்கும்
கொச்சகம்

1

ஆன்ற கதிர்போன் றணுக்கடொறும் வீற்றிருத்தல்
சான் றவமெய்த் ஞானர் தரிப்ப ளுலகனைத்து
மீன்றருணின் மாயை யினைத்தெருளா தேயிறப்பை
தோன்றலவைந் யென்பதெனன் சொல்.

2

கற்பனசால் கோதமனார் கற்படிவலக் கைக்கொண்டார்
சற்படிவ மாகியதைத் தாட்டா மரைதருதூள்
பொற்படிவலத் செய்ததூறற் போன்ம்.

3

முருந்தி னகையான் முறவலிப்பப் பூந்தா
ளிருந்தை யதனை யினவாச தாக்கிப்
பொருந்த வளித்ததூறற் போன்ம்.

தனிச் சொல்
ஆய்தான்று
கொச்சகம்

4

அணக்கொருத்தி தன்னை யளித்தியென வென்றார்
நணர் தவனிற் கென்னத் தணர் தவனை நேக்கப்
புணர் தவரை யல்லாதப் புண்ணியன் காணாத
துணர் திலவோ மூடமுணர்ந் தோர்.

5

காத்தலா லுத்திக் கமலமல ரண்டமலாம்
பூத்த திறமறியார் போன்ம்.

அராகம்

1. துறவை முதலிய துரிசற் வருளின
எமலி முதல்வரை யருளிய தறிவிலா;

2. திவமுறு சிறுவர்க ளறுவரோ டிருவரை யவன்வயி னடைவினி லருளி ய தறிசிலா.

அம்போதாங்கம்

சிற்பெண் :—

- | | |
|-------------------|--------------------|
| 1. தாதை யாதலும். | 5. புதல்வ னாதலும். |
| 2. பேதை யாதலும். | 6. அறிவ னாதலும். |
| 3. பெரிய னாதலும். | 7. சிறிய னாதலும். |
| 4. கரிய னாதலும். | 8. செம்மை யாதலும். |

தனிச்சொல்

உணர்சிலா

சரிதகம்

கன்றொடு சிறுவர் கடைகயி றணிசூனில் கொன்றையர் ழிங்குமுல் கொடுமல ராயனெழு மல்வுழி யவையவை யவரவர் தெருளுற வெவ்வரு வமுமா னினதாரு வழியா திருப்பவும் வியாத்தியெய் சிபுணார் திலரா ளற்புதன் மாயை யழிவிலாக் கருணைய சிற்சூன நினத்தெருட் டினதே யெற்கிறை யெனமென் றமதித்தகிப் போதே.

இதனில், தரவு உளது. எனினும் தாழிசையில்கை.

ஆதற்குமாறுக்கக் கொச்சகம் என ஐந்து வந்திருக்கக் காண்க. வெண்பாக்களாயாமொந்த அல்வலர்ந்த கொச்சகமும், பரிபாடல் என்னும் பாட்டிற்குரிய உறப்பு. அழைப்பற்றிப் பின்னர்க் கற்பீர். சாடி அரசாகம் இரண்டிருப்பினும் அம்போதாங்கச் சிற்பெண் எட்டுவந்திருத்தலால், இப்பாட்டு அம்போதாங்கவொருபோகு என அழைக்கப்பட்டது.

13. வண்ணக வொருபோகு

தரவு அல்லது தாழிசை குறைந்து, அம்போதா ரங்க உறப்புக்கள் சிலவரினும், அரசாகவுறப்புச் சிறிது மிகுந்து நடக்கின்ற கொச்சக்கவிப்பாவை வண்ணக வொருபோகு கென்பர்.

தரவு.

அகலிட்டு மமருகு மார்பொருது மறந்தோற்றுப் புகலிடின் குடைநிழலாப் புருமானம் சிறிதின்னி மறந்தோற்று நிறங்கருகி மாபுகமு நிலைதளரப் புறந்தோற்றுக் கழலார்ப்பப் பொருகளம் வறிதாக மண்ணுலகு மறிகடறு மாமலையு நிலைகலக்க தனியே. விண்ணுலகம் விப்பெய்த வெஞ்சமந்து எலிக்

தனிச்சொல்

அதலால்

அராகம்

1. கணிகட லுடைதிலை கரைபொராக் கடைந்தனை.
2. முனைவரு மமுரு முறைமுறை வந்தகின் னிணைமலர் பர்ப்புகழ் பரிவல்தோர்ப்பண்பினை.
3. மருளுறு துதைகதிர் மணியது மணிநிற மருளுற நின்சூடை.
4. குடையது குளிர்நிழ லடைகூன வுயிர்களை அளிக்கு நின்கோல்.
5. கோலது செம்மையிற் குறைகடல் வளாக மாலைபுக் காலைபு மகிழ்தூலக் கின்ற.

அம்போதாங்கம்

பேரெண் :—

1. ஆருயிர்க் கெல்லா மயிழ்தின் றமையா ளீரினு மினிதுகின் னருநர்.
2. ஆருரு மலைகடறு மாயிரண்டு மொக்கும் இருள்கொடி மேற்கண்டாய் நின்கரு.

இடையெண் :—

1. ளீர்கலக்காத் தோய் ளீ
2. நிலவுலக மீந்தோய் ளீ

3. போரமர்க் கடந்தோய் ளீ

4. புனைபெரிமுன் வேட்டோய் ளீ

5. ஒற்றவெண் குடையோய் ளீ

6. கொற்றச்செய்க் கோலோய் ளீ

7. பாதையச் துறைவனீ

8. பரியவ ளிறைவனீ.

தனிச்சொல்

எனவாங்கு

சரிதகம்

பொருகுடை வளாக மொருகுடை நிழற்றி

இருழிற் பாளர்க் கிருழிதி யீந்து

மனமகிழ்ந்தருள்புரி பெரும்புக முச்சுத

கோவே யிணைய யாதலிற் பணிமதி

தவழு நந்தி மாமலைச் சிலம்ப

நந்திசிற்ப் பரவது லவலர்க் கரிதே.

தாவிருக்கத் தாழிசையின் திராகவுறப்பு அதிக முற் தழுவி வந்தமையால் இதனை வண்ணக வொரு போகு என்பர். தரவின் நித்த தாழிசையோடு அரசாகம் மிகுந்தவரும் வண்ணக ஒருபோகிற்கு உதாரணம் எமக்குத் தென்படவில்லையாதலின் இங்கு வரையாது விட்டோம்.

உறழ்கவல்

கொச்சகக் கவிப்பாக்கெல்லாம் நாம் ஒருவாறு வகுத்துக் காட்டிய பதின்மூன்று வகைகளில் அடங்கு தல் இயலாது. இந்த இலக்கணங்களுக்க் கெல்லாம் கட்டுப்படாத பல கொச்சகக் கவிப்பாக்களைக் குறித்தோகை என்னும் ஹலிணும் காணலாம் இவ்வண்ணம் வருவனவற்றில், ஒருவர் கூறுவதும் மற்றவர்மறு மொழி யளிப்பதமாய்ப் பொருள்நடந்து வருகின்ற பாலினை உறழ்கவி என அழைப்பர். உறழ்கவியில் உறப்பு வகையறக்க இயலாமையுடன், ஐஞ்சீரடிக ளும், மூன்றசீர்த் தனியடிகளும், பலபாக்கள் மயங்கியும் வரும் :—

நலமிக நந்திய நயவரு தடமென்றோள் அலமர லமருண்க் கணர்நல்லாய் ளீயுறி இ உலமா லுயவுநோய்க் குய்புமா றுறாத்துச்செல்; பேரேமுற் றுர்போல முன்னின்று விளக்குவா யாரெல்லா நின்னை யறிந்ததூஉ மில்வழி; தளரியா லென்னறிதல் வேண்டிற் பகையஞ்சாய் புல்லினத் தராய் மகனென் மற்றியான்; ஒக்கும், புல்லினத் தராயினை யாயிற் குடஞ்சுட்டு நல்லினத் தாய ரொமர்;

எல்லா, நின்னொடு சொல்லி நேதமோ வில்லைமன்; ஏதமன், நென்னை வருவான் கிடு; விடேன், உடம்பட்டு ளீப்பார் கிளவி மடம்பட்டு மெல்லிய வாக வறிவினு மெல்லியா னின்மொழிகொண் டியானே விடுவேன்மற் றென் னென்னைஞ்ச மேலவச் செயின்; [மொழிகொண்

நெஞ்செல்ல செய்பா தெனனின்றிற் கெஞ்சிய கா தல்கொள் காமக் கலக்குற வேதிலார் பொய்மொழி தெறவு தென்; தெனின்தென் றெரியிழாய் யான்;

பல்காலயாந் காண்யாந் நவீர்மணற் றன்பொழி லலக கைலறையாயமொ டாடி முல்லை குருத்தொடு முச்சிவெய்த் தெல்லை யீரவுந் தின்னக் கழிப்பி யரவுந் துறழி னதிருந் குரல்போற் பொருமுர ணல்வேறு தருடை னின்றன பல்லா னினநிரை ராமுடன் செலந்தே.

இதனில் முதல் மூன்றடிகளைத் தரவென்று கொள் ளின் கொள்ளாமணிற் மற்ற உறப்புக்கள் ஒன்றும் வகைப்பட்டு நிற்காமையாகண்க.

சுந்தபுராணமும் சங்க நூல்களும்.

[1896-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

நாற்ற டம்புய்ச் கண்ணுத னந்தியம் பெருமான
போற்றி முன்செல வமரகு முனிவரும் புகழ
வேற்ற தும்புரு நாரதர் சிஞ்சையர் யாரும்
பாற்றி யக்கமு நீழலு மாமெனப் பாட

சுந்தபுராணம் - உற்பத்திகாண்டம், திருக்கல்யாணப்
படலம், செய்யுள் 1.
என்பதோர் திவ்யமதுஞ்சேர்ந்த சீரிய பாசரமாகும்.

[விசாலமாகிய காண்கு திருத்தோள்களையுடைய தெந்
நிக்கண்ணாராகிய கந்தியெம்பெருமான் துதித்துக்கொண்டு
முன்னே செல்லவும், தேவர்களும் முனிவர்களும் புகழவும்,
தகுதியாகிய தும்புரு நாரதர் வித்தியாதார முதலிய அனை
வரும் பருத்தின் இயக்கமும் சிழலு மொக்குமென்று சொல்
லும்படி பாடவும்]

[தும்புரு, நாரதர், வித்தியாதார முதலியவர்கள் கரப்புக்
கருவியாகிய யாழின் சுதியேடு தக்கன் மீட்டுறேசையை
யமமத்துப் பாடுகின்றவர்களாகலானும் இசைக்குச் சதி தா
யாகலானும் அச்சதி யில்லாவிடத்து இசைசயந்தராவாகலா
னும் சுதியேடு பாடினாரென்பதைக் குறிப்பிக்கப், 'பாற்றி
யக்கமும் சிழலுமெனப் பாட', என்று கூறினார். 'பருத்
தொடு சிழல்சென்னை இயலிசைப் பயன் தும்புருமும்'
என்றார் பிறரும்... என்பதை, கந்தபுராணத்துக்குப் பொழிவு
புரை யெழுதிய முத்தமிழ் ரத்தாகரம் ம. தி. யாணகலி
யவர்களது பொழிப்புரையுடன் கூடிய குறிப்புரை]

இனிச் சங்கநூற் கவினை யாராய்வாம்:

பருந்து மதனிழலும் பாட்டு மொழுவும்
திருந்துதார்ச் சீவகற் கேசேர்ந்தன வென்றெண்ணி
விருந்தாக யாழ்ப்பண்ணி வீணை தான் நெற்பான்
இருந்தா விளமயில்போலே நீலிவென்ற கண்ணாள்
(சீவகசிந்தாமணி - கார்த்தருவத்தையாரிலம்பகம்
செய்யுள் 238)

[புகைவாழ் ஊனை யேந்திய தகட்டு வடிவாகிய வேல்போன்ற
கண்ணையுடைய தந்தை, பருந்தும் அப்பருத்தின் சிழலும்
பேசுநர் பாட்டுமாய் வாசினையும் மாலையார் நிற்றிய
வேகனிடத்தே விருந்தாகச் சேர்ந்தனவென்று கருதி இள
மயிலைப்போல யாழைப்பண்ணி வாசிந்து மதார கீதத்தில்
தோல்வியடைய இருந்தனார் என்பது சச்சினார்க்கினிய
குரையை யொட்டிய பொழிப்புரை]

[பருந்து பருக்குமிடத்து முறையே உயர்ந்து, அந்நிலத்
தின்கண் நின்ற ஆய்ந்து பின்னும் அம்முறையே மேன்
மேல் உயர்ந்திருந்ரோலப் பாடவேண்டெவின், அஃது
உவமையாயிற்று]

‘சச்சினி பூனை குடமுழக்கஞ் செம்மைத்தா
முச்சிலை நீர்வீழ்க்கா டொண்பருந்து-பச்சைசிறி
வேயினிலை வீழ்ச்சிபுடல் வெங்கா னியிழற்பறவை
யெயுக்கா வேசை யியவுபு
என்றார். 'விருந்தாகச் சேர்ந்தன' என்றான், இதற்குமுன்பு
பிறரிடத்திலாவது இவளிடத்தே காண்டலின். வீணை,
யென்றது யாழையும் பாட்டையும்.)

இவை இச்செய்யுளின்மீது சச்சினார்க்கினிய ரொழுதியுள்ள
விசேடக் குறிப்புக்களாம்.
பாட்டும் பாடியாசினையும் ஒன்றற்கொன்று இணை
பிரியாத் தொடர்புடையவையாய், வானத்தே மேன்
மேலுயர்ந்து ஒரிடத்திலிருந்து நன்கு ஆராய்ந்து மற்
றும் அம்முறையே மேன்மேலுயர்ந்திருந்த பருத்தின்
தன்மையைப்போல அமைதல் வேண்டுமென்பது இத்
தூற பெறப்படும்.

சீவகன் இவ்வாறே இசைபாடியுணர் என்பதை,
அடியில் வருஞ் செய்யட்களார் கண்டுகொள்க.
அண்ணலையாழ் நரம்பை யாய்ந்து மணியிராவழ்ந்த

[வாறும்
பண்ணிய வியலும் பற்றிப் பாடி வண்பு ரோக்கி
வீண்ணவர் வீணை வீழ்ந்தார் சிஞ்சையர் கனிந்து
[நொத்தார்
மண்ணவர் மருளின் மாபந்தார் சித்தரு மனத்தார்
[வைத்தார்.
வீழ்மணி வண்டு யாய்ந்து மதித்திடக் கிழிந்த மாலு
குழும்மலிக் கோட்டு வீணைச் சகிர்ப்பரி நரம்புநம்பி
ணும்மணிபிடறு மொன்றும்ப் பணிசெய்த வாறு
[நோக்கித்
தாழ்மணித் தாம மார்பிற் கின்னார் சாம்பி னாரே
(கார்த்தருவத்தையாரிலம்பகம் செய்யுள் 235, 236)

[சீவகனது அழகியவிரல் வீணையிழ்ப்படிய நரம்பின
யாராய்ந்து வாசித்தபடியையும், அந்நிதான் பண்ணிய செல
வைக் குறிக்கொண்டு கண்டத்தார் பாடிய அழகையு முட்
கொண்டு கின்னார்கள் வீணையைக் கைவிட்டார்கள்;
வித்தியாதாரன் மனமுருகிமெய் சோர்ந்தாகச், நிலவுவி
ணுள்ளவன் தாம் கோட்டியாமையால் மயங்கி அறிவு
கெட்டார்கள், இருபுகளும் இதுவும் ஒரு பேரின்மையம்
இருந்ததென்று மனத்திற்கொண்டார்)

(மதுவை) விருப்பிய சரிய வண்ணக் குறித்து மிதித்த
லால் அலர்ந்த மாலையினையும் இரத்தினமலை சூழ்ந்த
கோட்டையுடைய வீணையில் சிவமுறுக்கின காரம்பும், சீவ
கன் முறையாக அழகிய கண்டமும் ஒன்றாகி யேவல்செய்த
வகையை யுட்கொண்டு முத்துமலை தங்கிய மார்பின
யுடைய கின்னார்கள் மேனி வாடினார்கள் என்பதாம்.
(சச்சினார்க்கினியகுரையை யொட்டிய பொழிப்புரை)

‘பருந்து மதனிழலும் பாட்டுமொழுவும், என்ற
அடியினது விரிவான விபரக்கிளையும் போன்ற, தத்
தை வீணை வாசித்தவகையைக் ‘கிளத்துமிடத்துத்
திருத்தக்க தேவார் சொல்லியுள்ள பாக்களையும் அவர்
நின் கிவரமான கருத்துக்களையு மிளிர் பழைய உரை
யாசிரிய குரைக்குள்து இனிது காண்பாம்.

சிலைத்தொழில் சிறுந்து நெய்வப் பாவைப்பொற்
கலைத்தொழில் படவெழி இப் பாடி னுன்கனிந்
திலைப்பொழில் குரகனின் வீன்ற தூண்டினர்
நிலத்திலைப்பறவைகெயலும் மற்றது வீழ்ந்தவே
கருங்கொடிப்புருவெடுமேரு கயனெடுக்கண் ணுமடா
அருங்கடியிடறும்விம்மா தணிமணியெயிறுத்தோன்ற
இருங்கடற்பவளச்செவ்வாய் திறுத்திவள்ளபாடினாரே
நரம்பொடுவீணைகாவினவீன்றதோவென்ற நரைந்தார்
(கார்த்தருவத்தையாரிலம்பகம், செய்யுள் 165, 166)

[அம்பெறிட்ட வீற்போன்ற சிறிய தெற்றியையுடைய தத்
தை, தெய்வத்தார் சமைந்த கொல்லியம் பாவைபோல இரு
ந்து, கலைத் தொழிலாகிய பண்ணல் முதலிய எட்டுமையைய
யாழினை வாசித்துப் பாடினார். இலகனையுடைய கோலை
புகுவி வளைந்தன, தான்கள் தனியாரின்றன, நிலவுவகிற்
கின்னார் மிதுன்கள்க் சீரம் மற்று விழுந்தன.]

கலைத் தொழிலாவன எட்டு:—
பண்ணல் பரிவட்டின யாராய்த் தைவரால்
பண்ணிய செல்லு வீணையாட்டுக் கையெழு
நண்ணிய குறும்போக்கு' (சிலப்பதிகாரம், காணல், 1)

(1) பண்ணை—பாட நினைத்த பண்ணுக்கு இளை, கிளை, பாகை நட்பான நரம்புகள் பெயருந்தன்மை மாத்திரையறிந்து வீக்குதல். (2) பரிவட்டினை—ஆல் வீக்கின நரம்பை அகவிரலாலும் புறவிரலாலும் காணஞ்செய்து தடவீப்பாத்தல். (3) ஆராய்தல்—ஆரோகண ஆலரோகண வகையால் இசையைத் தெரிவது. (4) கைவரல்—அறுதகருதி யேற்றதல். (5) செல்வடி—ஆனத்தியிலே சிரப்பும் பாடுதல். (6) விளையாட்டு—பாட நினைத்த வண்ணத்தில் சந்தத்தை விடுதல். (7) கையூழ்—வண்ணத்திற்குச் செய்த பாடலெல்லாம் இன்பமாகப் பாடுதல். (8) குறும்போக்கு—குடகச்செலவுத் துள்ளற் செலவும் பாடுதல்

(சர்சினுர்க்கினியர் விசேடக் குறிப்புரை)

இனி, சிலப்பதிகாரம் காணல் வரிபண்ணும் பகுதியில் இவை குறிக்கப்பட்டிருந்தலை அடியார்க்கு நல்வாரது, (மேற்கோள்களுடன் கூடிய) உரையுடன் சேர்க்குவாம்.

கட்டுரை

சித்திரப் படத்துப்புக்குச் செழுக்கோட்டின் மலர்வுனைத்து மைத்தடங்கண் மணமகனீர் கோலம்போல் வணப்பெய்திப் பத்தருக் கோடு மானியு நரம்புமெண் நித்திரந்துக் குற்ற நீங்கிய யாழ்வையிற் ரெழுதுவாக்கிப் பண்ணல் பரிவட்டினை யாராய்தல் கைவரல் கண்ணிய செல்வடி விளையாட்டுக் கையூழ் நண்ணிய குறும்போக் கென்று நாட்டியு

எண்வகையா விசையெழீஇப்

பண்வகையார் பரிவிரீந்து [சுயில்கள் மரகத மணித்தாள் செந்நீர்த மணிக்கார்த்தன் மெல்ல பயிர்வண்டின் கிளைபோலப் பண்ணரம்பின் பிசைப்படா

(சிலப்பதிகாரம்—காணல்வரி)

- (1) வலக்கைப் பெருவிரல் குரல்கொளச் சிறுவிரல் விலக்கின் நிரிவழி கேட்டும்.....
இளைவழி யாராய்ந் திண்கொள முடிப்பது விளைப்பரு மாயிற் பண்ண லாகும்
- (2) பரிவட்டினை யினிலக்கணர் தானே மூவகை நடைபின் முடிவீற் ருகி வலக்கை யிருவிரல் வணப்புறத் தழீஇ யிடக்கை விரலி னியைவ தாகத் தொடையொடு தோன்றியுத் தோன்றா தாகியு நடைபொடு தோன்று நயத்த தாகும்
- (3) ஆராய்த் லென்ப தமைவாக் கின்புரிற் குரன்முத லாக விளைவழி கேட்டு மிணையி லாவழிப் பயனொடு கேட்டுக் தாரமு முழையுந் தப்பிற் கேட்டுக் குறும் விளியுந் தம்பிற் கேட்டுந் துத்தமும் விளியுந் தண்ணரத் கேட்டும் விளரி கைக்கிளை விதியுளிக் கேட்டுந் தளரா தாகிய தன்மைத் தாகும்
- (4) கைவர லென்பது சாற்றும் காலை மையறு சிறப்பின் மணமகிழ் வெய்தித் தொடையொடு பட்டும் படா ஆ தாகியு நடைபொடு தோன்றி யாப்புநடை யின்றி யோவாச் செய்தியின் வட்டினை யொழுங்கி சீரேற் றியன்று மியலா தாகியும் வீர வாகு கிறைய தென்ப

(5) செல்வெனப் படுவதன் செய்க்கை தானே பாலை பண்ணைய நிறமே கூடமென நால்வகை யிட்டு நயத்த தாகி யியக்கமு நடைபு மெய்திய வகைத்தாய்ப் பதினொ ராடலும் பானியு மியல்பும் விதிநான்கு தொடர்ந்து விளக்கிச்செல்வ வதுவே

(6) விளையாட்டு என்பது விரிக்குக் காலைக் கிளவிய வகையி னெழுவுகை மெழாது மளவிய தகைய தாகு மென்ப'

(7) கையூழ் மென்பது கருதும் காலை யெவ்வீடும் தானு மின்பமுந் சவையுந் செவ்விறுந் ரேற்றிச் சிலத்துவர வின்றி நடைபிலே நரிபாது நண்ணித் தோன்றி நாற்பத் தொன் பதுவண்பும் வண்ணமும் பாற்படும் தோன்றும் பகுதித் தாகும்

(8) துள்ளற் கண்ணுக் குடக்குத் துள்ளற் தள்ளா தாகிய வுடனிலைப் புணர்ச்சி கொள்வன லெல்லாம் குறும்போக் காகும்

இவைபெயல்வாரம் நண்டு விரித்துரைப்பிற் பெருகும்.

இனி இரண்டாவது செய்யுளின் உரையை வரைவாம் [கரிய ஓழுக்காயுள்ள புருவம் செந்நீர்பி லேறு, கயல் போன்ற கொடியகண்களும் இமைகொட்டா, அறிய விளக்கும் வாய்ப்த கண்டமும் வீங்காது, வரிசையா யுள்ள முத்தினையொத்த பற்களூற் தோன்றா, பெரிய கட்டலிற்றேன்றிய பவளம் போன்ற சிவந்த வையைத் திறந்து இவள் பாடினாளோ? அன்றி யாழ்தான் தனக் குரிய நரம்போடு சாரீர விண்ணக்குரிய நரவாலும் பாடியதோ வென்று அரசர் முதலாயினோர் வருந்தினார்.] (சர்சினுர்க்கினியருரை மொட்டிய பாடலிப்புரை)

இது, பதினொரு வகையிலும் உள்ளாளப் பாட்டுப் பாடுக்கால் இடை பிக்கலை யையக்கமறுத்து மூலா தாரமுதல் சீரமார்திரமளவும் இயக்கமாக்கி நடுவு தொழில் வாய் பாடுதலென்றறிக்க.

உள்ளாளம் வீந்துவுடனே தைவியருட்டுத் தள்ளாத தூக்கெடுத்த ருன்படுத்தன்—மெள்ளக் கருதி நலிதல்கம் பித்தல் குடிவ மொருபதின்மே லொன்றென்றுரை.

*கண்ணிமையா கண்டத்துடியா கொடியுரையா பண்ணாளவும் வாப்தோன்றா பற்றெரியா—

[எண்ணிலிவை கள்ளார் நயந்தெரியற் கைதவனே கந்தருவ ருள்ளாளப் பாட லுணர்' (இசைமடி) (ஓடி யாது விசேடக் குறிப்புரை)

இனி, 'புருந்து மதனிழலும் பாட்டு மொழாலும்' என்ற சிந்தாமணித் தொடரின் கருத்தை யொட்டிய யமைந்துள்ள சிலப்பதிகாரப் பகுதியும் இசைப்பாட்டிணைமையை நன்கு விளக்குதற் குறும்புணையாடிருத்தலின் அதனையும் சண்டுக் குறிப்பிடுவாம்.

அவ்வடிக்களாவன:—

'தொன்னெறி யியற்கைத் தோரிய மசுளிரும் சிரியல் பொலிய நீரல நீக்க

வார மிரண்டும் வரிசையிற் பாட்ட

பாடிய வாரத் திறிநினித் திசைக்குக்

கூடிய குயிலுவக் கருவிக கொல்லலக்

குழல்வழி கின்ற தியாமே யாழ்வழித்

தண்ணுமை கின்றது தகவே தண்ணுமைப்

பின்வழி நின்றது முழுவே முழுவொடு,
கடியின் நினைத்த தாமர் திரிகை'
(சிலப்பதிகாரம்—அரங்கேற்று காணை)

என்பனவே.

பழையபெற்ற மியற்கையினை யுடைய தோரிய மடந்
தை முதலாயினரும் நன்மையுண்டாகவுடீ தீமை நீக்
கவும் வேண்டித் தெய்வப்பாடல் இரண்டினையுட்பாட
• (இனிச் சீரியல் பொலிய நீரல நீக்க, வென்பதற்குத்
தாளவியல்பு பொலிவுபெற அவதான நீக்கவென்றும்
உரை கூறலாம். வாரமிண்டாவன: ஓரொற்றுவாரம்,
ஈரொற்றுவாரம் என்னுற செய்புள்; அவை தாளத்
து ஒருமாத்கிரையும் இரண்டுமாத்கிரையும் பெற்று
வரும்) தெய்வப்பாடலின் இறுதியிலே நின்றகூறு.
இசையாநிற்கும் கருவிகளால்லாம் என்றவாறு.
(இக்கருவிகள் எவ்வண்ணக் கூடியிசைத்தனவோ
வெனின்) வங்கியத்தின் வழியே நின்றது யாழ்ப்பா
டல் (எனவே மிடற்று வழியது யாழாகலான், மிடற்
றுவழிப் பாடலும் குழல்வழிக்கொணக் கொள்ச.)
யாழ்ப்பாடலின் வழியே அதற்குத் தகத் தண்ணுமை
யாகிய மத்தளம் நின்றது; மத்தளக் கருவியின் பின்
வழியே குடமுழா நின்றது; முழுவொடு கடியின்று
வாச்சியக் கூறுகளை அமைத்தது ஆமந்திரிகை யென்
னுக் கருவியென்றவாறு (ஆமந்திரிகை—இடக்கை.
நின்றிசைத்தது கருவியென்னுது ஓசையென்க. அலி
தேல் மிடற்றுப் பாடல் சொல்லிற்றிலரெனின் வாரப்
பாடல் பாடியபின்னரெனவே, மிடற்றுப்பாடலு
மடங்கும். ஆமந்திரிகையோடு அந்தாயின்றி யென்
றது இவ்வாமந்திரிகையோடே முன்சொன்ன குழி
லுவக் கருவிகளைத்தும் பருந்தும் நீழலும்போல ஒன்
றும் நிற்ப என்றவாறு.) (அடியார்க்கு நல்லாருரை)
இக்கருத்தை யொட்டியே, கவிச்சக்கவர்த்தியாகிய
கம்பாடரும் தமது அரிய பெரிய கார்பியமாகிய
இராமாயணத்தின்கண் 'பருந்தொடு நிழல்செய்தறென்

னையலிசைப் பயன்றும்ப்பாரும்' எனப் பலகாண்
டம்சுட்டுப்படலத்தில் 'அருளிச் செய்துள்ளார்.(பருந்
தொடு அதன் நிழலும் தொடர்ந்து செல்லுதல்போல,
இயல்பையொத்தச் செல்லுகின்ற இராகத்தின் இனி
மையை யனுபவிப்பாரும்) என்பது இதன் பொழிப்
புரை. 'இயல்'—பாடுதற்குரிய பாடல்.

தோற்பொலி முழவும் யாழும் தோளையிற் குமுறு
மேன்க' என்ற சிந்தாமணிக்கொடரில் ஆமந்திரிகையின்
இலக்கணத்தைக் கண்டுகொள்க. (தோற்கருவியாய்
யினக்கும் மத்தளமும், வீணையும், தொழையமைந்த
குமுறும் ஒலிக்க) என்பதுபொருள். இம்முன்றும்
கூடியிசைத்தல் ஆமந்திரிகையாதலால் முறையே கூறி
னார். இச்செய்யுளின் குறிப்புரையில் ஆசிரியர் நச்சி
னர்க்கினியர் 'குழல்வழி யாமெழிஇத் தண்ணுமைப்
பின்னர், முழவியம்பலமந்திரிகை' என்ற அரியமெற்
தோள் காட்டி ஆமந்திரிகையின் இயல்பைத் தெரிவித்
துள்ளார்.

'குமுலெழிஇ யாமெழிஇத் தண்ணுமைப் பின்னர்
முழவியம்பலமந்திரிகை'

என்று கூத்தநாடகையாருள் சொன்னார்' என்று,
இறையனாகப் பொருளில் 40-வது சூத்திர உரைக்
கண், சங்கப்பலவர் நச்சினார் கூறியபாற்றினும் இத்
னிலக்கணம் நன்கு போதமுறாகாண்க.

மிடற்றொவியும் யாழிசையும் ஒன்றற்கொன்று
பிரியாதொருமித்திருத்தல் வேண்டுமென்றற்குப் பருந்
தையும் அதனை யீடாது தொடர்ந்து செல்லும் நிழலை
யும் ஒப்புமைகாட்டி எத்துணையோ அரியபெரிய
இசையுறப்பிரமாணக்களை தனுக்கமாகவுடீ தெளி
வாகவுடீ காட்டி நம்மைத் தெருட்டிய சங்கப்பலவர்
களையும், உரையாசிரியச் சரபக்களையும் என்று மற
வாதுமணத்தகத்தமைத்துப் போற்றுவதேயன்றி மற்ற
யாரு செயற்பாலது வேறென்னுறாது?

கம்பராமாயணம்

அயோத்திய காண்டம்—11. சுகப் படலம்.

[895-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

சுகனது பாதம் வீழ்தல் குறையிலை பரதன் கம்மா.
“உங்களுடைய தமையனாகுருக்கு நன்பர்” என்று
முன் வான்மீகத்தில் இடும்பியதையே மீண்டு மற
தியால் சுமர்கிரன் சொல்லிவிட்டானாலும், பரதன்
மறக்காமல் தன் மறுபொழியை மாற்றிக்கொண்ட
தகையை பொருத்தமொடு பெருமையும் மிக வாய்ந்
தது. சுமர்கிரன் சொற்க்கிட்டு, “ஆயின், சுகர் என்
னைப் பார்த்துடும்” என்று தான் இருந்த இடத்தி
லேயே அவ்வடூரலில் காட்சிக்கொடுத்த பரதன்,
தக்கன்குலத் தனிநாதற் குயிர்ந்துணைவனுக்குரிய விள
யமொடு ஒழுக்கநினைத்து, “யானே சென்று அவனைக்
காண்பேன்” எனக் கம்பர்காசியத்தில் எழுந்தனன்.
எழுந்து குளிர்கங்கைக் கரைமுறுகிநின்ற பரதன் தன்
திருமேனி நிலைநோக்கித் தான்னைன்ற எயினர்கோன்,
வந்தலையி னுடையானை மாசுண்டாட மெய்யானை
நற்கலியின் மதிபென்ன நகையிழந்த முகத்தானைக்
கற்களிய களிநின்ற துபரானைக் கண்ணுற்றான்
விற்கையினின்றிடைசீழி விழ்புறந் திட்டுமுழிந்தான்

[மரவுரியை உடுத்தவனும், புழுதிபடித்த உடம்பையுடைய
வனும், கல்ல கலையில்லாத சந்திரன்போல் ஒளிவிழ்த்த முக
முடையவனும் காண்கின்ற கல்லும் செரிமும்படிமுற்றிநின்ற
துயாமுடையவனுமாயி யபரதனைப் பார்த்துளவிலே, தன்
கையிலிருந்து வில் நழுவிவிழ்த்த திகைத்து கின்றான்]
நின்றதிகைப்புச் சிந்திதாநீக்கப் பரதனது தோற்றத்தால்
உள்ளக்கரைத்தருகிய சுகன்,
நம்பியுடொரு முடிக்கண

யொக்கின்ற னயாளின்றான்
தம்பியையு மொக்கின்றான்
தவவேடல் தலைக்கொண்டான்
துன்பொரு முடிக்கிலை
திசைநோக்கித் தொழுக்கின்றான்
எம்பெருமான் பின்பிறந்தா
ரினும்பிரோ சிமும்பென்றான்

[பரதனும் என் சாயகனைய இராமனை ஒத்திருக்கின்றான்.
அவன் பக்கத்திலிருக்கின்றவனும் இலக்குவனை ஒத்
திருக்கின்றான். இவன் தவக்கோலம் பூண்டிருக்கின்றான்.
இவனுடைய துன்பத்திற்கோ ஒரு முடிவு இல்லை. இரா

மன் சென்ற திசையை கோக்கித் தொழுதவண்ணமாயிருக்கின்றான்—எமது நாயகனாக இராமனுக்குத் தம்பியாய்ப் பிறந்தவர்களும் பிழை செய்வாரோ] எனத் தன்னினை வேடுவருக்குப் பெருமிதம் பெருக உரைசெய்து, “அவன் குறிப்பெல்லாம் கண்டுணர்ந்து வருகின்றேன், நெறியை நீர் காத்து நின்று” என விதித்து நாவாபொன்றில் தனிபே வந்தடைந்தான்.

வந்தெதிரே தொழுதானே
வணங்கினான் மலரிருந்த
அந்தணனுர் தனைவணங்கு
மவனுமவ னடிவீழ்ந்தான்
தந்தையினும் கனிகூரத்
தழுவினான் தகவுடையோர்
சிந்தையினுள் சென்னியினும்
வீற்றிருக்குஞ் சிந்தியான்.
தழுவின புளினர் வேந்தன்
தாமரைச் செக்க னானே
எழுவினு முயர்ந்த தோளா
யெய்திய தென்னை யென்ன
முழுதல களித்த தந்தை
முந்தையோர் முறையி னின்றும்
வழுவின னதனை நீக்க
மன்னனைக் கொணர்வா னென்றான்.

கேட்டனன் கிரகர்த் வேந்தன்
கிளர்ந்தெழு முயிர்ப்பு இகி
மீட்டுமென் னாதனில் வீழ்ந்தான்
விய்மின னுவகை பொங்கத்
திட்டரு மேனி மைந்தன்
சேவடிக்க கமலப் பூவிற்
பூட்டிய கையன் பொய்ப்பி
ஊள்ளதன் புகல ஊற்றான்.

கம்பஞ்சுதிரமெனக் கழறப்பெறு மிடக்களி விது
வொன்றும். இராமன்பால் அளப்பரிய அன்புடைய
இருவர் சந்தித்தபோது வினயங்கள் புரிந்த முறை
வரலாறு இப்பாசரங்கள் கூறுகின்றன. தொழுதலும்
வணங்கலும் அடிவீழ்வுடும் தழுவுதலும் சிக்குவன
வாக, யார் யாரை எம்முறையில் இவைகளைச் செய்
தனர் என்னும் ஐயம் தீருமாறில்லை. செய்புகளின்
சொற்போக்கை நோக்குங்கால், குகன் வந்தான்—
அவனைப் பாதன் கை தொழுதான்—தொழுத பர
தனைக் குகன் குனிந்து வணங்கினான்—அவ்வாறு
வணங்கிய குகனது பாற்க்களில், பிரம்மமும் தன்னை
வணங்குதற்குரிய பெருமையுடைய பாதன் வீழ்ந்
தான்— அவ்வாறு வீழ்ந்த பாதனை, மேலோர்தம்
மனத்தினும் சிரத்தினும் வைத்துப் போற்றற்குரிய
குகன் தந்தையினும் கனிகூரத் தழிவி யெடுத்தான்—
அவ்வாறு தழுவின குகன் பாதனை வந்த கருமம்
வினை இராமனைத் திராவிட சேர்ப்புகை வந்துள
உத்தமனவன் என்பதை யறிந்தமும் மீட்டும் மண்
னில் வீழ்ந்த பாதனது பாதங்களைப் பற்றிப் புகல
ஊற்றான்—என இக்காட்சி தொடரவல்லதாகின்றது
பாதனை சென்றோர் நாவாய் வேட்டுவன் தான்களில்
வீழ்ந்தன னென்று சொன்னவந்தகுசிக்க கூசுவோர்,
சொற்களினமைப்பிற்கும் நிகழ்ச்சியின் இயல்பிற்கும்
ஓவ்வாத அறவயஞ் செய்து வழிந்துதாக்கும் பெருநு
ளினால் பாதந்தான் குகனடியில் வீழாமல் காக்க
முயல்வதெல்லாம் இன்றியமையாததென என்னுதற்
கில்லை. தோற்றத்தாலும் இராமனுக்குப் பின்பிற
தோனென்ற முறையினாலும் “நவையிலன் பாதன்” என
கிணத்தானினும் குகன், “குறிப்பெல்லாம் கண்டு
ணர்ந்து பெய்கின்றேன்” என வருதலின் பாதனது

எண்ணம் யாதென இன்னும் ஆராய்ந்து தெளிந்து
கொள்ளவேண்டும் என்னுஞ் சிந்தையாகவே அவன்
இருக்கின்றான் என்பது நன்கு தெளிகின்றது. ஆதலின்
பகையும் நட்புமின்றி யோர் நொதுமலன்போல் குகன்
வந்து நிற்க, தன் குகன் தனிநாதம் குயிர்த்துணைவன்
இக்குகன் என்பதை முன்னரே சுமந்திரமால் உணர்ந்
தன பாதன் கைதொழுதான். அவ்வாறு தொழு
வது கண்ட குகன், இராமன்பால் இவனுக்குப் பகை
யில்லை என்னும் எண்ணம் பின்னுஞ் சிறிது வலி
வடைய, பாதனது கால்களில் குனிந்து வணங்கினான்.
இராமனுக்கு யிர்த்துணைவனாகுரிய பெரியதென
வன் தந்தான் வணங்குதற் காரணம் உள்ளம் நெகிழ்
ந்த பாதன் அக்குகனது பாதங்களில் தானும் நெடிது
வீழ்ந்தானென எல்லே நேரிதே. இது தகவாமோ என்று
ஐயமுவாரைத் தெளிவித்தற்கே கம்மார், ‘‘தகவுடைய
போர் சிந்தையினுள் சென்னியினும் வீற்றிருக்குஞ்
சிந்தியான்’’ என்று குகனைக் குறிக்கின்றவர் ஆதல்
வேண்டும். தந்தையென்ற சொல்லும் குகனைச் சார்
வதே தக்கது. இதன்பின் பாதனது வாய்கின்ற அ
வனுடைய இராமபக்தியை யாதும் ஐயமற்ற தேர்ந்த
வுடன், (முன் தலைவணங்கிய) குகன் இப்பொழுது
அடியாற்கடியான் என்னும் பான்மையில் மண்ணில்
வீழ்ந்து அவன் பாதங்களைப் பூண்டனன். ‘‘மீட்டும்
மண்ணதளில் வீழ்ந்தான்’’ என்பதால், முன்னரும்
மண்ணிலேயே வீழ்ந்திருந்தல் வேண்டும் என்பது
அவசியமில்லை. முன், ‘‘வணங்கினான் மீட்டும் மண்
தளில் வீழ்ந்தான்’’ என்ற தொடர் ஏற்படையாதே.
அல்லாமல், முன் வணங்கியதே, மன்னுறு வீழ்ந்து
வணங்கியதாதற்கும் இடையூறில்லை. இராமனை
குகனை நோக்கி, ‘‘நான் உன் தொழில் உரிமையில் உள்
னென்’’ என்று பணிவுடைய சொற்களியும் கேர்ந்தா
னெனின், பாதன் இப்பொழுது குகனது பாதங்களில்
விழுவுதால் யாருக்கும் பரிபாவில்லை என்னத் துணிய
லாதே.

பாதனது பாதங்களைப் பூண்டிருந்து குகன் பரிவு
டன் போற்றிய மொழிகள் மிகவும் புகழ்க்கவாளன்பை.
தாயுரா கொண்டு தாதையுத தரணி தன்னைத்
தீயினை யென்ன நீத்துச் சிந்தனை முகத்திற் நேக்கிப்
போயினென்பெறபோது புகழ்மேயு தன்மைகண்ட
வாயிர மிராமர் நின்கே முாவீரா தெரியி னம்மா
என்ன முன் இராமபக்தனிருந்த குகன் இப்பொ
ழுது பாதபக்தனுகிடுகின்றான். இவ்வளர்ச்சி மிக
வும் விழுவிய அழகுடையது. ‘‘பாவமும் நின்ற பழி
யும் பகைநன்பெரும் ஏவமும் என்பவை மண்ணு
லகு ஆள்பவர் என்னை’’ என முதலில் பாதப்பெரு
வேந்தரைக் குறைத்தளர்த குகன், சிறகு, ‘‘சாம் பெரு
மான் பிண்டித்தோர் இழைப்பறோ சிறைப்பு’’ என
இராமனைக் கொன்ற பாதனை நிகருநவளந்து, இறுதி
யில் ‘‘ஆபிரம் இராமர் நின்கேயு ஆவீரா’’ எனப் பர
தனைக் கொண்டு இராமனைக் குறைவற அளந்தவனு
கின்றான். ஆகி,

என்புகழ் கின்ற தேழை
பெயினனை னிரவி யென்பான்
தன்புகழ்க் கறை மந்தற
பொளிகளைத் தவிர்க்கு மாபோல்
மன்புகழ் பெருமை தற்கண்
மழிதோர் புகழ்க் கொல்லாம்
உன்புகழாக்கிக் கொண்டாய்
உயாருணத் தாவுத் தோளாய்
எனப் பாராட்டும் உவமையின் பொருத்தம் குகன்கு
கனிக்கும் பெருமை சிறிதகன்றது. மற்றவர்க்கு மிகுந்
கின்றிப் பாதனுக்கும் பெருமைசெய்ய இதனின் தக்
கதோர் உவமை தேர்தலரிது.

மதிப்புரை

வாத்தமானம்

உடற்பயிற்சி:—ஆசிரியர், செட்டி ராட்டுச்சாண்டோ என்று அழைக்கப்படும் கீழ்ச்சிவந்தட்டி எல், சோமசுந்திரம் செட்டியார்.

உடற்பயிற்சி என்றும் இந்நூல் எமது பார்வைக்கு வந்தது. இப்புத்தகத்தை எடுத்ததும் இதனது அமைப்பின் அழகு, கட்டடமும் ஆர்டு கடிதமும் எம்மைக் கவரலாயின. வெளித்தோற்றமேயில் உட்பொருளும் போற்றுவதற்குரியதே என்பதுபடிப்பவர் யாவருக்கும் தோன்றாது தீராத. இப்புத்தகம் உடற்பயிற்சியெய்ய விரும்புவார்களுக்குப் பயிற்சிகளைச் செய்யும் வழிகளைச் செவ்வியிதின் போதிக்கும் நோக்கமுடையது. இதில் 310 விதமான அப்பியாசங்கள் செவ்விய முறையில் சித்திரப்படக்கண்டு விளக்கப்பட்டுக்கொள்ளின.

உடல்சலத்தை உத்தேசித்து இவ்வாற்தான் மாஜி மந்திரியான ஸர். லார்ட் ஜிபார்டு அவர்கள் தமது மனைவி மக்களுடனும், வயித்தியருடனும் இலங்கைக்குப் பிரயாணமாபுள்ளார் என்றும் அவர் சிலமாதகாலம் இலங்கைத்தீவில் இருப்பார் என்றும் தெரிவின்றது.

காச்சிணைச்சீர்த்தநார்பார்க்கர் ஜில்லாவில் சிலவருடங்களைக் சரியான மறையில்லாமையினால் அங்குப் பஞ்சம் அதிகரித்தாள்தென்றும், மக்கள் வெட்டுக்கிளிசனையும், மரப்பட்டைகளைப்பும் தீன்று உயிர்வாழ்கின்றனர் என்றும் 'உலோகோகாபாரி' கூறுகின்றது.

சமீபத்தில் கூடிய இந்நிபச்சட்டசபையில் தபால் கார்டு கவர்னரின் கட்டணத்தை உயர்த்துவது பற்றி நிகழ்த்துவாத்தத்தில் அரசாங்கத்தால் தோல்வியுற்றனர். கார்டு கவர் கட்டணம் உயர்க்கட்டாதென்றே அரசாங்க அங்கத்தினர்தவிர மற்ற அங்கத்தினர்கள் அப்பிராயப்படுகின்றனர். ஆனால் ராஜபிரதிதி இது விஷயமாய்த் தமது பிரத்தியேக அதிகாரத்தை உபயோகிப்பார் என்று தெரிவின்றது.

இப்புத்தகத்தின் துணைக்கொண்டு, உடற்பயிற்சி ஆசிரியர் உதவி தேடாது, பயிற்சிகளை எளிதில் தெரிந்து அப்பியிப்பது அருமையன்று என்பதே நினைக்கின்றோம். இப்பயிற்சிப்பாடல்களைக் கூறுமுன்னர் ஆசிரியர் நூலின் நூன்முக்கமாகத் தினசரி வாழ்க்கையில் மனிதர் திடகாத்திரர்களாய் இருப்பதற்குக் கவனிக்க வேண்டியவைகளை 312 தலைப்புகளில் விளக்கியிருக்கின்றார். காலையில் எழுந்திருந்து பல் துலக்கி முகங்கமுலிக் காலிப்போஜனம் அருந்துவதுமுதல் இருவதும்வரையில் கவனிக்கவேண்டிய முக்கிய அம்சங்களைத் தமது அனுபவத்தைக் கொண்டு விளக்கிக் காட்டுகின்றார். மாந்தராணோர் நமது நாட்டில் இளவயதில் இறப்பதற்கும், வேற்று மனிதசத்தியில்லாது நடைபிணங்களையோல் காலக்கழிப்பற்கும் பாதிக்காரணம் உடற்பயிற்சி செய்பாணமையே என்றும், உடல் வலியுள்ளாதான் புத்திசாலிகளாக இருக்கமுடியும் என்றும், மேல்நாட்டார் முன்னேற்றம் எல்லாம் உடற்பயிற்சியை அவர்கள் புறக்கணிக்காது பயின்று வருவதால்தான் என்றும், சரியான படி ஒருவன் உடற்பயிற்சி செய்து வருவானால், நறையறா சூழல் இல்லாது துறண்டு எளிதில் வாழலாம் என்றும் இந்நூலில் வற்புத்துகின்றார். உடற்பயிற்சியில் ஆர்வமுடையார்க்கு இது மிகவும் பயனளிக்கும். பயிற்சிகள் அனைத்தும் நமது நாட்டு முறையைப் பின்பற்றியனவாகும்.

உவமுர்த்தி முதலியார், நாட்டுக்கல்வி என்று இக்காலப் பேசப்படுபது போசு நாட்டுக்கல்வியை வளர்க்கவில்லை என்றும், நாட்டுக்கல்வி பென்றால் என்னவென்பதையும் எவ்வாறு அக்கல்வி வளர்வதற்கு முயல்வேண்டுமென்பதையும் சிறிதும் யாரும் சிந்தியாத போசுவதே இத்தற்குக் காரணம் என்றும் எடுத்துக் காட்டு. இந்நூலில் பின்பவருடாது கூறுகின்றார்:—

‘உயர்மைமும் சீவமும் உடைய வாழ்க்கையர் உயர்ந்தவர். அப்படி உயர்வுரிவன்டுமெனின் தமிழ்நாட்டார் தமிழ்க்கலையில் தேர்ச்சி பெறவேண்டும். அனைத்தருக்கும் எங்கும் திண்ணைப்பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படவேண்டும். அங்குச் சிறுவர்கள் விருடங்கனாவது படித்து, பழைய நாட்கள் போல், சூலடி, குறள், நிகண்டுசெதக்கங்கள் முதலியவை கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இவ்வழி முயற்சிகள் நடக்கும்மால் எல்லாச் சீரும் தமிழர்களை வந்தேபுதம்’ என்று ஸ்ரீமான் தான் உவமுர்த்தி முதலியார் அவர்கள் கூறுவன பொன்னேரோல் போற்றத்தக்கன. இச்சிறு வெளியிடு பயன் பெரிதும் அளிக்கும் கூடியதென்றே கருதுகின்றோம்.

இச்சிறந்தநூல் வெளிவருதற்குக் கானுகொத்தான் தனவணிகச் செல்வர் சா. ராம. சித், ஜம்புலிங்கம் செட்டியார் அவர்கள் பொருளுதவியை செய்துள்ளார்கள் என்று அறிப மகிழ்கின்றோம். புத்தகம் வேண்டுமோர் ஆசிரியரிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம். விலை தெரியவில்லை.

நாட்டுக்கல்வி:—இரங்கோன் நவீன கதா புத்தக சாலைபினர் பிரசுரம். ஆக்கியவர் ஸ்ரீமான் சா. தான்

ஆயுர்வேத வித்தவான் B. V. பண்டிட் அவர்களின்

கவனிக்க **"சுத்தவையச்சாலை"** நூல்கள்க்கு

மாமல்தீர் **சுத்தவையச்சாலை** மதுரை

குழந்தைகளுக்கும்: **சுத்தவையச்சாலை**

புரிகர கல்வாரி மாத்திரை கோயோஜன மாத்திரை சித்ர தைலம், **சுத்தவையச்சாலை**

"பால சுதா" (Reg.) **சுத்தவையச்சாலை**

அயிர்தாமலகத்தைப் புகளட்டி லோர் எஜன்து, மதுரை **சுத்தவையச்சாலை**

குழந்தை கட்டிக்கும் ஜவர்க் கட்டிக்கும் **சுத்தவையச்சாலை**

மப்போ: **சுத்தவையச்சாலை**

பம் பாமா **சுத்தவையச்சாலை**

கல்கத்தா **சுத்தவையச்சாலை**

சுதவையச்சாலை 108 குலம்பாவுவதுகலம் கோளோகா மாத்திரை **சுத்தவையச்சாலை**

பிரான்சு: **சுத்தவையச்சாலை**

மதுரை **சுத்தவையச்சாலை**

கல்கத்தா **சுத்தவையச்சாலை**

மதுரை **சுத்தவையச்சாலை**

மதுரை **சுத்தவையச்சாலை**

—:வைத்திய ரத்ன:—

பண்டி. D. கோயாலாசார்வ அவர்களின்

ESTD 1898

“ஜ்வாமீருகம்”

பலவீனம், நரம்புத்தளர்ச்சி, மறதி, அயர்வு, வீரியக்குறைவு, இவைகளால் போக்கி, தேச பவம், ரூபாகசக்தி, வீரியவலிர்க்கி, ஐஇ வைகளை அளிப்பதில் ஐஇணையற்றது. எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும். விலை ரூ. 3-4-0

ஆயுர்வேதநாஸர்மம்
தயார் பெட்டி. 287. மதறஸ்.

செடலாக் திரும்

அகரா திகள்.

தமிழ்ச்சொல் அகராதி (3 பாகம்) ரூ. 18-0-0

காரநேஷன் அகராதி (தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம்) 10-0-0

தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம் எ. விசுவநாத பிள்ளை இயற்றியது. 876 பக்கங்கள் கொண்டது. ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் நேரான தமிழ் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் கொண்டது. 6-0-0

கலாநிலயம்,
புரசைவாக்கம், சென்னை.

1930-வது வால்யூம்

பயிண்டு செய்தும் செய்யாமலும் கிடைக்கும். சில பிரதிகளே இருக்கின்றன. வேண்டுமேவர் சீக்கிரத்தில் பெறல் நலம்.

குறந்தொகை என்னும் சிறந்த சங்கநூல் உரைபடினும், கிசேடக் குறிப்புக்களுடனும் இவ்விதழ்களில் பதிப்புக்கப் பெற்றிருக்கின்றன.

| | |
|---------------------------|---------------|
| கிடை உள்நாடு | கிடை வெளிநாடு |
| 9-0-0 அரைலெதர் பயிண்டு | 10-8-0 |
| 8-8-0 காஸிகோ | 10-0-0 |
| 7-8-0 (பயிண்டு செய்யாதது) | 9-0-0 |

ரயிலில் அனுப்பப்படுத்கமொன்றிற்கு 6 அணுகும் தபாலில் அனுப்பவேண்டுமொனால் உள்நாடுகளுக்கு ரூ. 2, வெளிநாடுகளுக்கு ரூ. 3 கிடைபுடன் சேர்த்து அனுப்பவேண்டும்.

கலாநிலயம்,
புரசை, சென்னை.

நாஷனல் [1906]

இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்.

ஹெட் ஆபீஸ்:—நாஷனல் இன்ஷூரன்ஸ் பில்டிங்ஸ், 7, எடிவ்லீஸ் ஹவுஸ் தெரு, கல்கத்தா.

இந்தியர்களால் நடத்தப்படும் கம்பனிகளில் தலையாயது

1930 வருஷாந்திர ரிபோர்டின் சுருக்கம்.

1930 வருடம் நிறைவேற்றிய புது சலுகினை ரூ. 1,13,55,069.

1930 வருடத்தில் அதிகமான லைப் அஸ்யூரன்ஸ் பண்டு ரூ. 11,51,813.

பிரீமியம் வருடம்படி 30,83,936.

1930 வருடத்தில் கிடைத்த வட்டி வருடம்படி 7,47,608.

மொத்த அல்லெட், ரூ. 1,65,00,000க்கு அதிகம் 1930 வருடத்தில் கடைமுதலீடுகற்கும் லைப் அஸ்யூரன்ஸின் மொத்தம் 8,55,70,916.

பிரீமியம் மிகக்குறைவு; பாலீஸி கிபர்தனைகள் மிகவும் தாராளமனவை. எல்லாவித லைப் அஸ்யூரன்ஸ்களும் எடுத்துக் கொள்ளப்படும். ஏஜென்ஸி எடுத்துக்கொள்வது உங்களுக்கு இலாபமாகும்

113, அரமனைக்காரன் } T. அனந்தாசாரி, B.A.
தெரு, சென்னை. } செட்டரி, மதராஸ் பிராகுச்.
R. G. தால் & கம்பெனி, மானேஜர்கள்.

நாஷனல் லைப் அண்டு இராமல் இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட்.

ஹெட் ஆபீஸ்:—நாஷனல் இன்ஷூரன்ஸ் பில்டிங்ஸ், 7, எடிவ்லீஸ் ஹவுஸ் தெரு, கல்கத்தா. தி, மோட்டர்சார் மோட்டர்சார் ஹைஸ் இன்ஷூரன்ஸ். கேட்போருக்கு விவரங்கள் அனுப்பப்படும்.

வித்வான் த. சண்முகக் கலியாயினர்

:: மகா பாரதம் தமிழ் வசனம் ::

நீதந்தமான உயர்ந்த பதிப்பு

இது சிறந்த கிளேஸ் காசெத்தில் கருத்துச் செட்டிப்பட்டு கல்கோ டைண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(1) ஆதிபர்வம் ரூ. 3. (2) சபா, ஆரணிய, விராட பர்வம் அடக்கியது ரூ. 5, மற்ற பர்வம் அச்சில்.

பாலவிநோதின் ஆபீஸ், 323, தண்டையார்ப்பேட்டை, வண்ணார்ப்பேட்டை போஸ்ட், மதராஸ்

திருக்குறள்

முழுவும் சொந்தறிப் பகராதிபம்

விஷய ஒப்புக்குறளும்

(வா. மார்க்க சகாயம் செட்டியார் பதிப்பு)

சிறந்தகமான இப்பதிப்பில் அட்டலனைக்கு மாத்திரம் 300 பக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்குறளைப் படித்து ஆராய விரும்புவார்க்கு இவ்வட்டலனை மிகவும் உபயோகமானதாகும். ஒப்புக்குறள்களைச் சேர்த்துப் பதிப்புகிரியர் அளித்ததை மாணுக்கர்க்குப் பெரிதும் பயன் தரும். இப்பதிப்பின் அருமை பயின்ற பார்ந்தவன் நிச்சொல்லிக்காட்டுவது சுவாமன்றது.

விலை அணு 12. வி. பி. செவலு வேறு.

கலாநிலயம், புரசை, சென்னை.

:: உத்தம தோழன் ::

அறியாமையினால் ஆபத்தில் அகப்பட்டு அல்லல்படும் காலத்தில் உக்கன் இடுக்கண்களைப் போக்கி இராஜலுழியென்னும் ஆரோக்கிய சம்பந்தில் வைப்பது எங்கள் ஆதங்க நிக்ரஹ மாத்நிறைகள் தான்

32 மாத்நிறைகட்கிய டப் பி 1-க்கு ரூ. 1. விலரம் வேண்டுமேவர் எங்கள்

காம சாஸ்திரம்

என்னும் புல்தகத்தை விரைமுதது வாசியங்கள். இது மாகவும் தபார் செவ்விலலாமும் அனுப்பப்படும்.

ஆதங்க நிக்ரஹ ஒளஷ்தாஸியம்,
26, பிராடவே, மதராஸ்.

Printed at the B. N. Press, Mount Road and Published by Mr. E. Kumariah, B.A., B.L., (Editor)